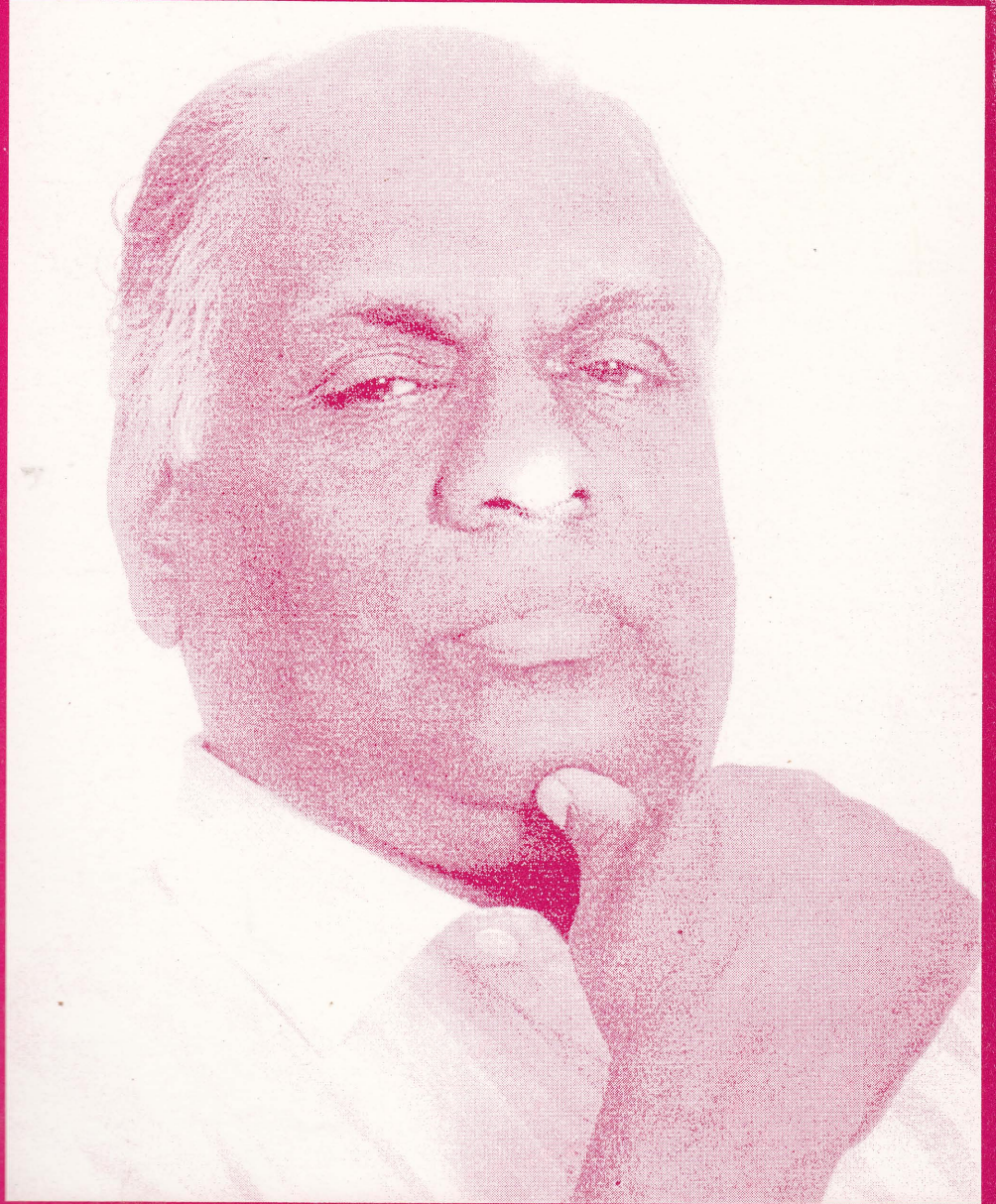
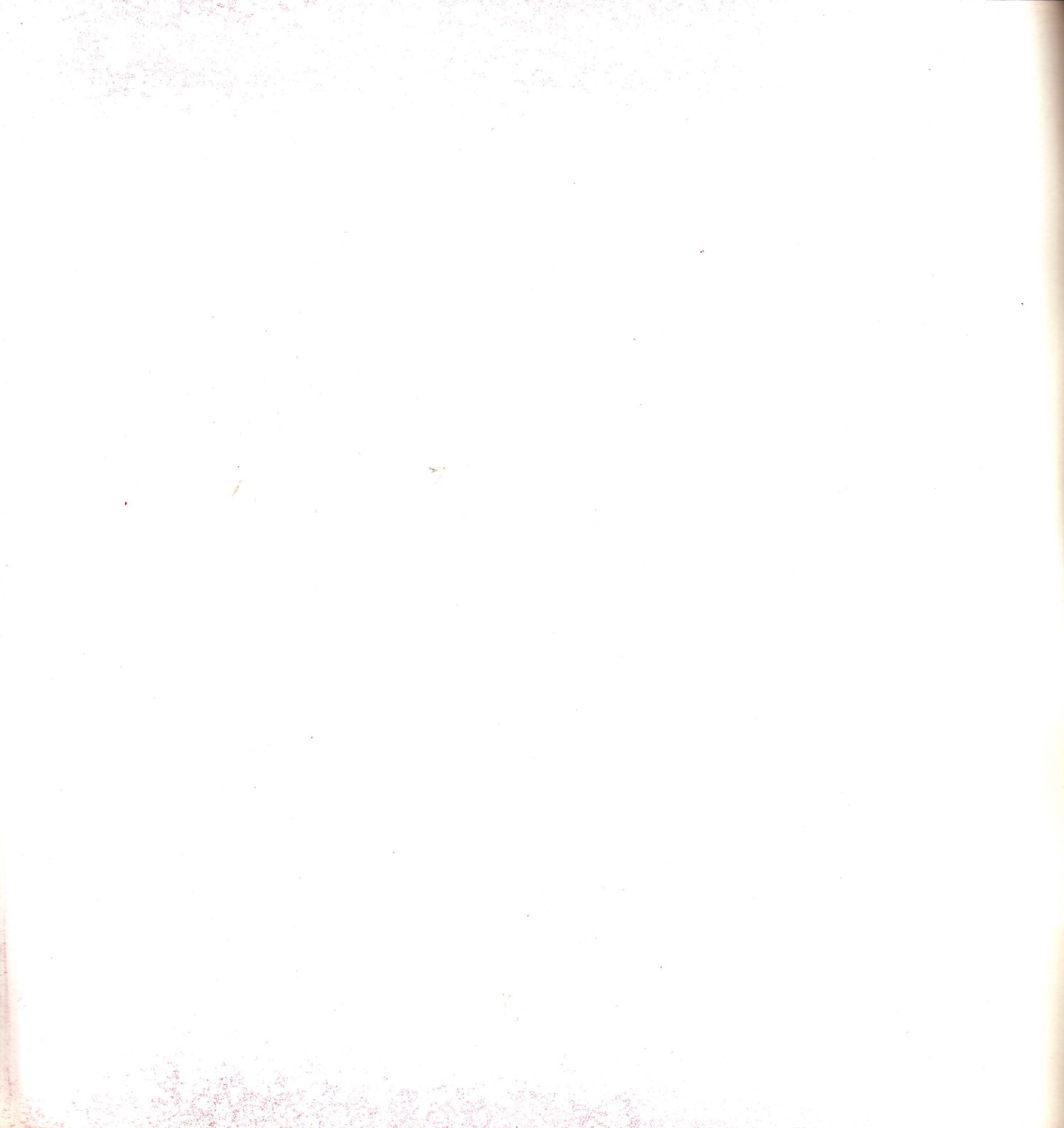

வணக்கம்
கூறி
விடை
பெறுவது

சுந்தா சுந்தரலிங்கம்

நட்புக்கோர் நாயகன்

ஒரு நல்ல உத்தம நண்பரை இழப்பதைப் போன்றதொரு தாங்கமுடியாத துயரம், வாழ்வில் வேறு ஏதும் இல்லை.

சுந்தா - சுந்தரலிங்கம் என் இனிய நண்பர். என் மேலும், என் குடும்பத்தின் மேலும் வரையாது அன்பைப் பொழிந்துவந்த வள எஸ். எங்கிருந்தாலும், எந்த நிலையிலும் எங்கள் பரஸ்பர நட்பும் அன்பும் பட்டுப்போய்விடாமல் பசுமையுடன் வளர்ந்துவந்திருக்கிறது என்றால் - அதுவும், கால் நூற்றாண்டுக் காலம் நீடித்து வந்திருக்கிறது என்றால் - அதன் முழுப் பெருமையும் சுந்தா அவர்களையே சாரும்.

ஓப்புக்குச் சொல்லவில்லை; உள்ளபடியே சொல்கிறேன். அப்படிப்பட்ட பண்பட்ட, கனிந்து அன்பு அது. அவரிடமிருந்து வரும் அத்தனை கடிதங்களுக்கும் நான் மறுமொழிக் கடிதம் எழுதினாலும்சரி, எழுதாவிட்டாலும்சரி, அதனைப் பொருட்படுத்தாது, அவ்வப்போது நலம் விசாரிக்கும் கடிதங்களையும், புத்தாண்டு வாழ்த்துக்களையும் எனக்கு அனுப்ப அவர் மறந்ததே இல்லை! நேரில் அவர் லண்டனுக்கு வருகைதரும்போது, "சுந்தா, உங்கள் கடிதங்கள் எல்லாம் வந்தன. நான் அனைத்திற்கும் பதில் போடாவிட்டாலும் உங்களை நினையாத நாளில்லை!" என்று நான் சமாளிக்கும்போது,

"சங்கர்! உங்களை, உங்களைவிடத் தெரிந்தவன் நான். எனக்கு என் பழக்கம்; உங்களுக்கு உங்கள் பழக்கம். என்றாலும், அன்பையும் பாசத்தையும் அடுக்களைக்குள் பூட்டிவைப்பதைவிட, எடுத்துப் பரிமாறுவது முக்கியமானது; பண்பு நிறைந்தது என்பதை உங்களுக்கு நான் சொல்லத் தேவையில்லை. சமைத்ததைப் பரிமாறல் வேண்டும்; அன்பை, பாராட்டை, சொல்லியே ஆக வேண்டும்!" என்று ஒரு போடு போடுவார்!

'உரைகல்லை'த் தூர எறிந்துவிட்டு உள்ளார்ந்த, உலரா அன்பு செலுத்திய உத்தமர் அவர்.

சுந்தா, நந்தா நட்புக்கு இலக்கணம். அவருடைய நட்பால் நான் பெற்ற நலன்கள், படிப்பினைகள், நண்பர்கள் ஏராளம்!

நல்ல ஓலிபரப்பாளர் - இலங்கை வானொலியிலும் லண்டன் பி.பி.ஸி.யிலும் அவர் ஆற்றிய பணிகள் காற்றில் காலத்தால் கரைந்து போகாதவை; என்றும் நினைவிலும் நெஞ்சிலும் நிற்கும் நிரந்தர அலைகள்.

திறமைமிக்க புகைப்பட நிபுணர், அற்புதமான ஆள்வினை வித்தகம் நிறைந்த நிர்வாக வல்லுனர், நல்ல பொறுப்புள்ள குடும்பத் தலைவன், பாசமுள்ள தந்தை, நல்ல மாமனார், பெருமைமிக்க தாத்தா என்றெல்லாம் பல கோணங்களில் சுந்தா அவர்களின் குணநல வடிவம் அவரை நினைக்கும்பொழுது கண்முன்னே வருகிறது; விரிகிறது.

இந்த மாமனிதரின், மாண்புமிக்க நண்பரின் பிரிவை என்னாலேயே தாங்கிக்கொள்ள இயல்வில்லை என்னும்போது, அண்ணியார் பராசக்தி அவர்களும் அன்பு மகள் ஸுபாவும், அவரது கணவரும், குழந்தைச் செல்வங்களும் மற்றும் அவரது குடும்பத்தாரும், சுந்தாவின் மறைவால் ஏற்பட்ட சோகத்தை எங்கும் தாங்கி மனத் தேறுவார்கள் என்று என்னும்போது, மேலும் என்னுள் துயரம் ஏற்படுகிறது. அவர்கள் அனைவருக்கும் உரிய வலிமையை இரையருள் தந்து இனிதே காக்கப் பிரார்த்தனை செய்வதைத்தவிர வேறு ஒன்றுமே தோன்றவில்லை.

என் சார்பிலும் என் குடும்பத்தார் சார்பிலும் ஆழ்ந்த அநுதாபங்களை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

எஸ். சங்கரமூர்த்தி
லண்டன்

பிபிஸி தமிழோசை,
முன்னாள் தயாரிப்பாளர்

சுந்தா, நீ மறையவில்லை

சற்றும் எதிர்பாராத அந்தச் செய்தியை கந்தராசா சொன்னார்.

என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. சுந்தா வீட்டுக்குப் போன் செய்தேன்.

சஞ்சயன் தகவலை ஊர்ஜிதம் செய்தார். பராசக்தி (சுந்தாவின் மனைவி) அந்தக் கவலைக்குள்ளும் பேசினார்; அழுதார். அழுகையினூடே, 'அப்பு கன நாட்களாக ஒரு கடிதமும் எழுதவில்லையே' என்று சொன்னதாக சொன்னார்.

அந்த நோய்களின் அருத்தல்களுக்குள்ளும் என் கடிதத்தை எதிர்பார்த்தானா? எதிர்பார்த்ததைச் சொன்னானா?

முருகா.

சுந்தா, உன் உயிர் ஒடுங்கிவிட்டதாமே. நீ காலமாகி விட்டாயாமே?

அப்பா!

நீ உயிரோடு இருக்கும்பொழுது செய்யத் தவறியதை, வெறும் சட்டகமாக ஆவது எழுதி மனம் ஆற இடம் தா ஐயா.

சுந்தா!

நீ இல்லை என்பதை உணரமுடியவில்லையடா.

உனது இறுதி நாட்களில் நோய் உன்னைப் பெரிதும் வாட்டியதாமே. ஏறத்தாழ தனிமைப்பட்டிருந்தாயாமே.

அப்படியில்லை சுந்தா.

நீ என்றுமே தனிமைப்பட்டவன் அல்ல. எத்தனை எத்தனையோ நண்பர்கள் உன்னை, உன்பங்களிப்புக்களை எங்கள் எங்கள் வாழ்க்கைகளின் ஒவ்வொரு நிமிடங்களிலும் நினைத்துக் கொண்டேயிருக்கிறோம்.

நாம் மறந்தாலும் எமது நா மறக்காது. 'சுந்தா' என்ற உச்சரிப்பு எமக்கு இனிப்பாகிப் போய்விட்டது.

இது வெறும் வாயுபசாரம் அல்ல; உண்மை. ஏனெனில், நீ மற்றவர்களிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டவற்றிலும், மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்தவை அநேகம். நீ பெற்றவற்றிலும் பார்க்க வழங்கியவை அநேகம்.

உன்னைக் கண்டவர்கள் எல்லோரும் உன் நண்பர்களாயினர். அது அவர்களுக்கு ஒரு மனிதாய்க் கடமையாயிற்று. அநுதாபத்துடன் கேட்பது; சிரித்துக் கொண்டே கொடுப்பது; செய்தவற்றை நினைவுபடுத்தக்கூட மறுப்பது... இந்தக் குணங்கள் உனக்கு மொழிகளை ஊட்டுத்து, மதங்களை ஊட்டுத்து, ஜாதிகளை ஊட்டுத்து நண்பர்களைத் தந்தது. நீ எங்கு சென்றாலும் அவர்கள் உன்னை மறக்கவில்லை; மறக்கமாட்டார்கள்.

இப்படிச் சொல்லும்பொழுது நீ எதையுமே பெற்றிருக்கவில்லை என்றில்லை. நிறையப் பெற்றிருக்கவில்லை என்றில்லை. நிறையப் பெற்றிருந்தாய். அது நீ ஈட்டிக்கொண்டவை. உனது உத்தியோக வாழ்க்கையின் உச்சங்கள், உயர்வுகள் உனது சாதனைகள்.

ஒடிற்றர்-ஜெனரல் திணைக்களத்தில் கிளார்க்காகத் தொடங்கிய வாழ்க்கை இலங்கை வானொலி அறிவிப்பாளராக, இலங்கைப் பாராளுமன்ற உரைபெயர்ப்பாளராக, பிபிசி தமிழோசை நிகழ்ச்சி அமைப்பாளராக இறுதியில் தென்னிந்தியாவுக்கான பிபிசி நிறுவன அலுவலகத்தின் முகாமையாளராகப் பட்டர்ந்து உயர்ந்து மலர்ந்தது.

பேராசிரியர்

கா. சிவத்தம்பி

இலங்கை

இந்தப் பதவிகள் ஒவ்வொன்றுள்ளும் நீ செய்தவை, சாதித்தவை மிகப் பெரியவை. மிகமிகப் பெரியவை. அமெரிக்க வான்வெளிப் பயணத்து வெற்றியின்பொழுது (சந்திரமண்டலச் செல்கை) நடந்த ஒலிபரப்பில் நேர்முக வர்ணனை, பாராளுமன்ற தூதுக்குழுவொன்றுக்கு நிர்வாக உதவி யாளராக அழைத்துச் செல்லப்பட்டமை, பிபிசி சங்கர் தனது விடுப்புக் காலத்துப் பணிக்கு உன் னைப் பெயர் குறித்து சிபாரிசு செய்தமை, உனது சுகவீனத்தின்பொழுது பிபிசி சென்னை அலுவல கத்தை உனது வீட்டிலேயே வைத்துக்கொள்ளலாமென அந்த நிறுவனத்தினர் கேட்டுக்கொண் டமை... இவையெல்லாம் எல்லோருக்கும் கிடைக்கும் சிறப்புக்களா அப்பா!

உனது உயர்ச்சிகள் கண்டு எவரும் பொறாமைப்படவில்லை. எல்லோரும் பெருமைப்பட் டோம். இவை எல்லாம் எமக்குக் கிடைத்ததாக நினைத்துப் பெருமைப்பட்டோம். அதனால்தான் நீ இல்லாதது எங்களின் இழப்பாக உள்ளது - சொந்த இழப்பாகி உள்ளது. உனக்குக் கிடைத்த ஈட் டங்களில் மிகப் பெரியது உனது குடும்பம்.

உண்மையில் உனக்குக் கிடைத்த பேறு அது. உன்னைச் சுந்தாவாக்கியது அந்தப் பேறுதான். வீரசிங்கத்தார் போல ஒரு தகப்பன். உன் அம்மா போல ஒரு தாய். குமாரவேலர் போல ஒரு தாய்மாமன். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக உனக்குக் கிடைத்த இல்லப் பாக்கியம் பராசக்தியென்னும் பெரும் திருவாட்டி. இவை உனக்குத் தெய்வம் கொடுத்த வரங்கள்.

உண்மையில் நீ கொடுத்துவைத்தவன். உன் மகள் சுபா, உனது மருமகன் சஞ்சயன்... இந்தப் பேறுகள் எல்லாம் தற்செயல் கொடைகள் அல்ல. கடவுள் உனக்குக் கொடுத்த தன்பக்கத்துக் கொடைகள்.

சுந்தா!

எதை நினைக்க, எதை விட....

'சானா' வழியாக வந்த எமது உறவு தொடக்கம் 'விதானையார் வீடு' தொடரால் நான் 'அப்பு' ஆனது; நீ எனக்கு மகன் ஆனது; சென்றல் கொலிஜ் பழைய மாணவர் விழாவின்பொழுது தம்பி ராஜா, வி. எஸ். சைவச் சந்தித்தது; நாட்டில் சிங்களம் மாத்திரம் சட்டம் வர, நாங்கள் 'பிரமச்சாரிகள் மாத்திரம்' நாடகம் போட்டது; மயிலன்னை, செந்தியக்காவுடனும், பாலாவுடனும் நட்புக் கொண் டாடியது; துவித்தி - புரொபஸரின் (கணபதிப்பிள்ளை) விருப்புக்கு ஆளானது; நான் பல்கலைக் கழகம் போக, நீ பாராளுமன்றத்துக்குப் போனது; என் விவாகத்துக்கு நீயும், உன் விவாகத்துக்கு நானும் 'மாதாய்' உழைத்தது; எங்கள் மனைவிமர்கள் நண்பர்களானது; எங்கள் பிள்ளைகள் அதைத் தொடர்வது....

எத்தனை நினைவுகளடா! எத்தனை மானுட, மனிதாயக் கனாக்கள்....

சுந்தா,

உனக்குத் தெரியும், இன்றுள்ள சிவத்தம்பியின் ஒரு பகுதி உனக்கு உரித்தானது.

சுந்தா, நீ இறக்கவில்லை.

உன்னால் இறக்க முடியாது. சில காலங்கள் மறைய முடியும்.

ஆனால், வருவாய்; நிச்சயம் வருவாய். வேறு யாருக்கு இல்லாவிட்டாலும் எங்களுக்காக, எனக்காக நீ வருவாய்....

சுந்தா, டேய்...

எனது மறைவின்பொழுது யார் யாரெல்லாம் என்னை வழியனுப்பி வைக்கவேண்டும் என்று கருதினேனோ, அவர்களில் பலரை நான் வழியனுப்பி வைத்துவிட்டேனப்பா...

இப்பொழுது உன்னையும்....

நீ மறையவில்லை. நீ என்னுள், எங்களுக்குள், இந்த அகண்ட மானுடத்துள் ஒடுங்கிவிட்டாய்.

அந்த ஒடுக்கம் உன்னை நீக்கமற நிற்பவனாக்கிவிட்டது.

இந்த ஒரு திருப்தியுடன் இன்று உன்னோடு - உன்னைச் சந்திக்கும்வரை, உன் 'அப்பு' - சிவத்தம்பி

நிகரிலா நட்பு

இலங்கை வானொலி நிலையத்தில் வி. சுந்தரலிங்கம் என்பவரை எல்லோரும் 'சுந்தா' என்று அழைப்பதே அவருடைய அன்பு, பண்பு, நட்பு ஆகிய சிறந்த குணங்களை பிரதிபலிக்கிறது.

நான் முதன்முதல் சுந்தாவை 1956ஆம் ஆண்டில் சந்தித்தேன். மனதில் சந்தேகத்தோடும் பயத்தோடும் இளம் வயதில் இலங்கை வானொலியில் உத்தியோகத்திற்கு சேர்ந்த நேரம். ஒலிபரப்புக் கலையில் மோகம் கொண்ட நான், எத்தனை கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டாலும் அதனை வென்று வெற்றி பெறுவேனென்ற தைரியம். எனது இந்த குறிக்கோளுக்கு துணையாக இருந்த ஓர் ஆத்ம நண்பர் சுந்தா.

பாலர் பாட்டு என்ற நிகழ்ச்சிக்கு குழந்தைகளை வைத்துக்கொண்டு பாட்டுக்கு மெட்டமைத்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது சுந்தா கலையகத்திற்குள் புகுந்து, "நீங்கள் Cricket Champion குறோசெற் குலசிங்கம் அண்ணாவுடைய பாரியார்; ஆகையினால் நீங்களும் எனக்கு அக்கா" என்று தன்னைத்தானே அறிமுகப்படுத்திய அபூர்வ வழி அது. அதுவுமல்லாமல், நான் சில புத்தகங்களை வைத்துக்கொண்டு திருப்தியில்லாமல் பார்ப்பதைக் கண்டு, "உங்களுக்குப் பாட்டுக்கள் தேவையென்றால் கே. எஸ். நடராஜா - எங்கள் அதிகாரி; உடனே இயற்றித் தரலாம்" என்று கூறியபடியே சென்றார். அன்றுதொட்டு சுந்தாவை நம்பி எதையும் கேட்டுக் கற்பதற்கு தைரியம் ஏற்பட்டது.

நான் நிலையத்தில் சேரும்பொழுதே சுந்தா சிறந்த அறிவிப்பாளர் என்பது நேயர்களுடைய கருத்து. என்னுடைய அபிப்பிராயம் வேறுபடாமலிருக்க இந் நிகழ்ச்சி:

செய்திகள் ஆரம்பிப்பதற்கு 5 நிமிடங்கள் தான் இருந்தன. அறிவிப்பாளரைக் காணவில்லை. இசைத்தட்டுக்களை எடுத்து, பதில் நிகழ்ச்சியைத் தயாரித்துக்கொண்டிருந்தோம். சுந்தா ஓடி வந்தார். கையில் ஒரு 'கத்தை' தாள்கள். எமக்கு தைரியமூட்டுவது போல் கையைக் காட்டியபடி ஸ்ரூடியோவுள் புகுந்தார். நிதானமாக வணக்கம் கூறி, ஒவ்வொரு தாளாக பக்குவமாக எடுத்து, செய்தியை தயக்கமின்றி வாசித்தார்.

சாதாரணமாக இதில் அதிசயமொன்றுமில்லை. மொழியொர்த்துக் கொடுக்கும் செய்தித் தாள்களை வைத்துத்தான் வாசிப்பது வழக்கம். ஆனால், அன்று சுந்தா பார்த்து வாசித்த செய்தித் தாள்கள் ஆங்கிலத்திலேயே இருந்தன. உடனுக்குடன் செய்தியை மொழியொர்த்து வாசித்தார். அக்காலத்தில் அந்த வல்லமை உள்ளவர்கள் அபூர்வம்.

சுந்தா தன் திறனை இளம் அறிவிப்பாளர்களுக்கும் ஊட்டவெண்டுமென்ற அவாவோடு வாழ்ந்தவர். அதுவும் ஓர் அபூர்வ குணம்தான். அன்று, செய்தித்தாளொன்றைக் கொடுத்து வாசிக்கும்படி கூறி எதிரே உட்கார்ந்தார். அந்த இளம் அறிவிப்பாளர் நிதானமாக ஒவ்வொரு வார்த்தையும் பிழைகள் இல்லாமல் வாசிக்கவெண்டுமென்ற அவாவோடு வாசித்தார். சில நிமிடம் சென்றதும் சுந்தா எழுந்து வாசலுக்கு செல்ல ஆரம்பித்தார். அறிவிப்பாளர் பதறி, "எங்கே சேர் போகிறீர்கள்; இன்னும் செய்தி மிகுதி இருக்கிறதே" என்றார். சுந்தா, குரலில் அன்பும் வேடிக்கையும் தொனிக்க, "இல்லை தம்பி, இரண்டு தலையணை எடுத்துக்கொண்டுவர போகிறேன்" என்றார்.

சுந்தா, அவர் செய்தி வாசித்த குரலும் முறையும் பிழை என்று சொல்லாமல் சொன்னார். இப்படியெல்லாம் வேடிக்கையாகவும் கருத்தோடும் வார்த்தைகளை அள்ளி வீசி, மனம் நோகாமல் அறிவிப்பாளர்களை உருவாக்கினார். அன்பு தும்பும் பேச்சு வன்மையும் ஒரு கலை என்றதை சுந்தா சந்தேகமின்றி எடுத்துக்காட்டினார்.

சங்கீத நிகழ்ச்சிகளின் தரத்தை உயர்த்தவேண்டும்; மெல்லிசைப் பகுதி ஒன்றை ஆரம்பிக்க

பொன்மணி

குலசிங்கம்

அவஸ்திரேலியா

முன்னாள்

தமிழ் நிகழ்ச்சி பணிப்பாளர்

இலங்கை

ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம்

வேண்டும்; நாட்டிய நாடகங்களையும் இலங்கையில் மேடையேற்றவேண்டும் என்ற பேரவா எனக்கு. ஆனால், எப்படி என்பது தெரியவில்லை. அனுபவமில்லாக்குறை.

சுந்தாவோடு என்னுடைய கருத்துக்களைப் பரிமாறினேன். அவர் உடனே, “அக்கா, எனக்கு நாட்டிய நாடகம் எழுத அறிவில்லை; என்னுடைய நண்பன் சிவத்தம்பிதான் இதற்கு பொருத்தமானவர்” என்றார். அன்று பிறந்தது இலங்கையில் மேடையேறிய முதல் நாட்டிய நாடகம். ‘புதுமைப் பெண்’ என்ற சிவத்தம்பியின் பிரதியாக்கத்தோடு, சுந்தா போன்றவர்களுடைய அறிவோடு என் சங்கீதமும், நாட்டிய அறிவும், கலாசேஷத்ரா அனுபவமும் சேர்ந்து ஜயத்துடன் நாட்டிய நாடகம் மேடையேறியது.

இப்படியெல்லாம் பின்னின்று எனக்கு ஆரம்பத்தில் ஊக்கமும் தைரியமும் கொடுத்தவர் சுந்தா என்பதை மறக்கமாட்டேன்.

சுந்தா ஒரு சிறந்த நடிகரென்பது பலருக்கு தெரியாது. ஏனெனில், சுந்தா தன் பெயரை அறிவிக்கவும் மறந்துவிடுவார். ‘சானா’வுடைய நாடகங்களுக்கு நியமித்த நடிகன் ஒலிபரப்பு நேரத்துக்கு வராவிட்டால் உடனே சுந்தா அந்தப் பாத்திரத்தை ஏற்று பொருத்தமாக நடிப்பார்.

சுந்தரலிங்கத்தினுடைய நண்பர்கள் பலர். எந்த இனத்தவராயினும் சரி, எந்த உத்தியோகம் பார்த்தாலும்சரி, னுசைநவவடிச முந்நேசயடிலிருந்து சாரதி வரை, பெண் என்றாலும் ஆண் என்றாலும் சுந்தா அன்போடும் வேடிக்கையாகவும் பேசி அவர்களுடைய பிரச்சனைகளுக்கு துணையாகவிருப்பார். இதுவே அவருடைய சிறந்த நற்குணம். ஆகையினால், அவரை ஒருவராலும் மறப்பது கடினம்.

இலங்கையில் மட்டுமன்றி, பிபிஸியிலும் அவருடைய அன்பும் நட்பும் பலருக்கு ஞாபகமுண்டு. அவருடைய பாரியார் பராசக்தி பொறுமைக்கும் அன்பிற்கும் அணிகலனாக அவருக்கு சுகத்திலும் துன்பத்திலும் துணைவியாக வாழ்ந்துவந்தார்.

பலர் சுந்தரலிங்கத்தினுடைய பேச்சுத் திறன், நடிப்புத் திறன், அறிவிப்பாளர் திறன் என்றெல்லாம் அடுக்கிக்கொண்டு போவார்கள். ஆனால், சுந்தாவுடைய நிகரில்லா தூய்மையான நட்பும், எல்லோருக்கும் உதவிசெய்யும் மனப்பாங்கும் என் மனதை விட்டகலா.

சுந்தா என்ற செவிச்செல்வம்

கனத்த சாரீரம்; கனத்த சாரீரமும் கூட. இரண்டும் இன்று நம்மிடையே இல்லை. கனத்த இதயத் துடன் இதை உணர்ந்துகொள்ளவேண்டி இருக்கிறது.

'இவர் பிபிசியின் ஒலிபரப்பாளர்' என்று ஒருமுறை சுந்தாவை அமெரிக்க துணைத்தூதரிடம் அறிமுகப்படுத்தினேன். சுந்தா 'ஹலோ' என்றவுடன், 'குரலிலிருந்தே தெரிகிறது, இவர் ப்ரோட் காஸர் என்பது' என்று சொன்னார் அந்தப் பெண்மணி. அதுதான் சுந்தா.

எதிலும் ஓர் ஒழுங்கு; நேர்த்தி உண்டு. அவரது மேஜைமீது விதம்விதமான ஸ்ரேஷ்ட சாமான்கள் இருக்கும். ஒரு டஜனுக்கு மேல் பேனாக்கள். இத்தனைக்கும், கடிதங்கள் தவிர்த்துக் கட்டுரைகள் எழுதியவரல்லர் சுந்தா. ஆனால், பேனாக்கள் மீது பிரியம். வகைவகையாக, நிறம் நிறமான பேனாக்களைச் சேர்த்து வைப்பது அவருக்கு ஒரு பொழுதுபோக்கு.

அவரது தமிழைப்போலவே ஆங்கிலமும் மிடுக்கானது; பேச்சிலும் எழுத்திலும். இலக்கியத் துறையில் கண்களைவிட காதுகளுக்கே அதிகம் வேலை கொடுத்தவர்.

ஒருமுறை அமெரிக்கா சென்று திரும்பியபொழுது அவரை வரவேற்க சென்னை விமான நிலையத்திற்கு சென்றிருந்தேன். கையில் பட்டு நூல் மாலைகள் வைத்திருந்தேன். சக்கர நாற்காலியில் அவர் வருவதைப் பார்த்தவுடன் மாலைகளை மறைத்து வைத்துக்கொண்டேன்; அணிவிக்கவில்லை. அவர் இன்று மறைந்துவிட்டார்; பூதவுலுக்கு மரியாதை செலுத்தும் பாக்கியமும் இல்லாமல் போயிற்று.

'நடா' என்று அழைக்கும் அந்த கம்பீரமான குரலைக் கேட்பதற்கு இல்லை. அந்த பாக்கியம் அவரது மற்றைய நண்பர்களுக்கும் இப்போது இல்லை.

எத்தனை எத்தனை நண்பர்கள் அவருக்கு. 'ரப்பர்ஸ்டாம்ப்' செய்துதரும் தோழர் முதல், நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள்வரை. ஆனால், அரசியலில் எந்தவித சார்பு நிலையும் அவர் எடுக்கவில்லை. மனதுக்குள் இலங்கைத் தமிழர்களின் நிலைபற்றி எண்ணி எண்ணி ஏங்குவார். வெளியே அதுபற்றி அதிகம் பேசமாட்டார்.

அவரது தனிச்சிறப்பு என்பது, அவர் எவரிடத்தும் பகைமை பாராட்டியதில்லை என்பதே. நண்பர்களுடன் உரிமை எடுத்துக்கொண்டு கேலி பேசுவார். நண்பர்களும் பதிலுக்கு அவரைக் கேலி செய்தால் 'ஹா'வென்று சிரிப்பார்; தவறாக எடுத்துக்கொள்ளமாட்டார்.

செலவும் செய்வார்; சேர்த்தும் வைப்பார். தனக்கு இது தேவை என்று நண்பர்களிடம் என்றும் கேட்டவரில்லை. அதேவேளை, வெளியூரிலிருந்து வந்து அவருடன் தங்கும் நண்பர்களுக்கு எல்லா வசதிகளையும் செய்துகொடுப்பார். அதற்கேற்றபடி அவருக்கு வாய்த்துள்ள மனைவி - அண்ணி பராசக்தி. மகள் சுபா; மாப்பிள்ளை சஞ்சயன். நல்ல குடும்பம்.

கொழும்பு நகரிலும் லண்டனிலும் என்னை விருந்தேற்றவர்களெல்லாம் அவரது நண்பர்களே. 'நயத்தக்க நனி நாகரிகம்' என்றால் சுந்தா தம்பதியரை உதாரணமாகச் சொல்லலாம்.

சிவபாதசந்தரத்தையொட்டி இலங்கை வானொலியிலும், பிபிசியிலும், சென்னை நாட்களிலும் நடைபோட்டவர் சுந்தா. ஓராண்டு காலத்தில் அவரையே பின்தொடர்ந்து மேலுலகும் சென்றுவிட்டார்; என்ன அவசரமோ?

யாரிடமும் விரிசல் விழாத நட்பு அவருடையது. அதனால்தான் அவரை எந்த நண்பரும் என்றும் மறக்கமுடியாது.

இதழியல், தகவல் தொடர்பியல் கல்லூரிகளில் வானொலிக்கென்று தனிப் பீடம் - அறக்கட்

ஆர். நடராஜன்
சென்னை

உதவி ஆசிரியர்
இந்து

டளை நிறுவப்படுமென்றால், அதற்கு சுந்தாவின் பெயரைச் சூட்டுவது பொருத்தமாக இருக்கும். கிடைக்கும் அளவுக்கு சுந்தாவின் ஒலி நாடாக்களைச் சேர்த்துவைத்து அந்த மாணவர்களைக் கேட்கச் செய்யலாம்.

அவரது மொழியொப்புத் திறன் பற்றியும் மாணவர்களுக்கு எடுத்துச்சொல்லி, கேட்ட மாத்திரத்தில் மொழிபெயர்ப்பாக நீண்ட உரைகளைக் கொடுப்பதுபற்றிய பயிற்சியையும் அவர் பெயரால் அளிக்கலாம்.

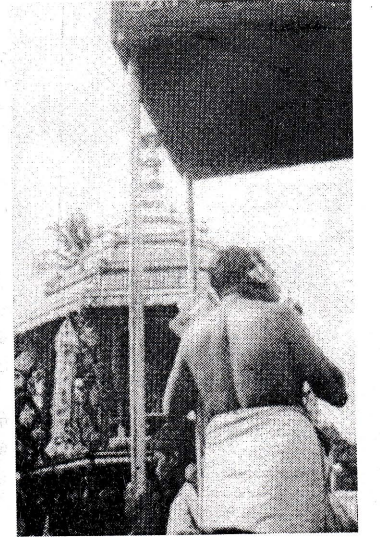
சுந்தா என்ற 'ஒலிபரப்பாளர்' மிகச் செம்மையானவர்; என்றும் தமிழோசை நேயர்களின் நினைவில் நிற்பவர். நண்பர்களின் இதயங்களில் இடம் பிடித்தவர். சுந்தா என்ற 'மனிதர்' அதற்கும் மேலே.

The man behind the culture is greater than the cultures he has created என்று பெஞ்சமின் டிஸ்ரேலி சொன்னதாக சொல்வார்கள்.

Sundha the man is greater than Sundha the broadcaster - Shankara is greater than His Advaita என்பதுபோல.

அந்த அருமை நண்பரை இழந்து தவிக்கும் ஆயிரக்கணக்கான நெஞ்சங்களின் அஞ்சலியுடன் மெலிதாக இதுவுமொன்று:

இனி அவரைக் காணமுடியாதாயினும் என்றும் கேட்கலாம். நண்பர்களே, அவரது ஒலிநாடாக்களை திரட்டுங்கள்; அவற்றிற்கு காதுகொடுங்கள். சிந்தை நிறையும் சுந்தா அருகிலேயே இருக்கிறார் என்று உணரலாம். அவரது கனத்த சாரீரத்துக்கு அமரத்துவம் உண்டு. அதுவே அவரது குடும்பத்தாருக்கும் நட்பு வட்டத்துக்கும் ஓர் ஆறுதல்.

எந்த சுந்தாவைப் பற்றி எழுதுவது...?

உலகத்தின் பல நகர்களிலுமுள்ள பலருக்கு 'சுந்தா' என்று தெரிந்திருக்கும் அந்த அன்பும், பண்பும், ஆதரவுக் கரமும் நிறைந்த நண்பன் சுந்தரலிங்கத்தை சுமார் ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் ஒரு தொழில்நுட்பக் கருவியும், இலங்கையில் நாடகத் துறையில் புகழ்பெற்றிருந்த ஒரு பெரியாரும் தான் எனக்கு அறிமுகம் செய்துவைத்ததாக ஞாபகம்.

கருவி, சுந்தாவின் கழுத்தில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த 'கமெரா'. கழுத்தில் இல்லாவிட்டால் அது அவரின் கையில் இருக்கும். இது அவரைக் 'கமெரா சுந்தா' ஆக்கியது.

'கலையரசர்' சொர்ணலிங்கம் கொழும்பில் நாடகம் ஒன்றை நடத்துவதற்காக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்திருந்தார். அவரைப் பார்ப்பதற்காக சுந்தா வந்திருந்தார். சுந்தாவை கலையரசர் எனக்கு அறிமுகம் செய்துவைக்கும்போது, 'புகைப்படம் பிடிப்பவர்கள் படத்துக்கு முகம் கொடுப்பவர்களைத்தான் சிரிக்கவைத்து படம் எடுப்பார்கள்; ஆனால் இவரோ, தானும் சிரித்தபடியே தான் படம்பிடிப்பார்' என்று கூறி, அங்கிருந்தவர்களின் சிரிப்பொலிக்கிடையே சுந்தாவை அறிமுகம் செய்தார்.

- இந்த சுந்தாவைப்பற்றித்தான் எழுதுவதா? அல்லது;

கைலாசபதி, சிவத்தம்பி போன்ற நாடகப் பிரியர்களுடன் சேர்ந்து பல்கலைக்கழக தமிழ் மாணவர்கள் மத்தியில் நாடகக் கலை வளர்ச்சிப்பணி செய்தவர் சுந்தா. மற்றையவர்களை இப்படி ஊக்கப்படுத்தியதைத் தவிர, குட்டி நாடகங்களை திடீரென மேடையேற்றும் ஒரு புதிய பாணியையும் சுந்தாவும் சிவத்தம்பியும் கையாண்டுவந்தனர். சுந்தா சமூகமாயிருக்கும் கலைவிழாக்களில் ஒரு திடீர் நாடகத்தை மேடையேற்றவேண்டும் என்று கேட்டால், உடனே சம்மதித்து 10, 15 நிமிடம்வரை ஒரு குட்டிக் ஹாஸ்ய நாடகம் அங்கு மேடையேற்றப்படுவதும் உண்டு. இதனால் அநேகமாக எல்லா விழாக்களிலும் சுந்தாவின் முகத்தைக் காணலாம்.

நாடகக் கலையில் மட்டுமல்ல, நடன கலை வளர்ச்சியிலும் சுந்தா பெரும் பங்காற்றியிருக்கிறார். இந்தியா சென்று நடனக் கலை பயில விரும்பியவர்களுக்கு தமக்குத் தெரிந்த இந்திய நண்பர்களுடன் தொடர்புகொண்டு அதற்கான வசதிகளைச் செய்துகொடுக்க பின்னிற்ற தில்லை. இதை ஒரு கடமைபோலவே கருதினார் சுந்தா.

- இந்த சுந்தாவைப் பற்றித்தான் எழுதுவதா?

ஒலிபரப்புத் துறையும் விளம்பரத் துறையும் சுந்தாவுக்கு கைவந்த கலைகள். 'ரேடியோ சிலோன் சுந்தா', 'பிபிசி சுந்தா' என்றால் மட்டும் போதும்; வேறு அறிமுகம் சுந்தாவுக்கு தேவையில்லை. இலங்கை வானொலி என்றும் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் என்றும் அழைக்கப்பட்ட காலத்தில், 'வணக்கம். காலைச் செய்திகள்; வாசிப்பவர், வீ. சுந்தரலிங்கம்' என்று கம்பீரமான அவரது குரல் எல்லோரையும் உசார்படுத்திவிடும்.

பின்னர் இவர் 'பிபிசி சுந்தா' ஆனார். உலகப் பிரசித்திபெற்ற பிபிசியில் தமிழோசையின் தயாரிப்பாளர் 'சங்கர் அண்ணா' என்று பிரபல்யமாக அழைக்கப்பட்ட திரு சங்கரமூர்த்தி மருத்துவ விடுமுறையில் சென்றபோது, அக்காலப்பகுதியில் அவரின் இடத்துக்கு நியமனம் பெற்றதில் சுந்தா பலரதும் பாராட்டுக்கு உரியவரானார். சுந்தாவும் வானொலியும் இரட்டைக் குழந்தைகள் போல.

- இந்த சுந்தாவைப்பற்றித்தான் எழுதுவதா?

இனி, என் நண்பர் 'பார்லிமென்ட் சுந்தா' ஆகிறார். ஓர் எம். பி. யாக அல்ல; பாராளுமன்றத்தில்

பொன். பாலசுந்தரம்
லண்டன்

ஆங்கிலப் பேச்சுக்களை தமிழிலும் தமிழ்ப் பேச்சுக்களை ஆங்கிலத்திலும் சமகாலத்தில் மொழி பெயர்ப்பவராக. இத் துறையில் இவர் ஒரு சாமர்த்தியசாலி. இக் கலையில் இவருக்குக் கிடைத்த பெயரும் புகழும் வேறெவருக்கும் கிடைக்கவில்லை.

சந்திரமண்டலத்தில் அமெரிக்காவின் ஆம்ஸ்ரோங் குழுவினர் முதன்முதலில் இறங்கிய சம்பவத்தையே குறிப்பிடுகிறேன். அமெரிக்காவிருந்து ஆங்கிலத்தில் ஒலிபரப்பாக்கிக்கொண்டிருந்த செய்தியை அதே வேளையில் - அதாவது, ஏக காலத்தில் இலங்கை வானொலி நேயர்களுக்கு தமிழில் வழங்கினார். இவரது இத் திறமையைப் பாராட்டாதவர்களே இல்லை.

இப்படி, இவர் ஓர் ஊடக சாதனை வீரர். - இந்த சுந்தாவைப் பற்றித்தான் எழுதுவதா?

எல்லோரையும் சிரிக்கவும் சிந்திக்கவும் வைப்பதில் சுந்தாவுக்கு விருப்பம் அதிகம். சிலேடையும் இருக்கும். “என்ன, பகிடியா?” என்று யாரும் கேட்டுவிட்டால் அதற்கு, “தெரியும்தானே, நான் குழைக்காட்டான்” எனக் கூறி சிரிக்கவைத்துவிடுவார். பல சம்பவங்கள் இருப்பினும் ஒன்றை மட்டும் பகிர்ந்துகொள்ளலாம்.

இது பாராளுமன்ற மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் அறையில் நடந்தது. மாலை நேரம். சுந்தா காலி முகக் கடற்காற்றை அனுபவித்துவிட்டு, கையில் பல கடலைப் பொட்டலங்களுடன் அறைக்குள் வந்தார். எல்லோருக்கும் தாராளமாகக் கொடுத்தார். அந்தச் சமயத்தில் அறைக்குள் வந்த உடுவில் எம். பி. வி. தர்மலிங்கம், பாராளுமன்ற நூலக பொறுப்பாளர் குணதிலக உள்பட அங்கிருந்த எல்லோருக்கும் கடலை விருந்து நடந்தது.

‘இன்று என்ன நடந்தது சுந்தாவுக்கு? இவ்வளவு தாராளமாக விருந்து நடக்கிறதே’ என்று பலரும் அங்கலாய்க்க; “உங்களுக்குத் தெரியுமா, இன்று நவம்பர் 5ஆம் தேதி?” என்றார்.

எவருக்கும் அது உடனடியாக புரியவில்லை.

“இன்று ஹை போர்க்ஸ் தினம்.” (பிரிட்டிஷ் பாராளுமன்றத்தை வெடிவைத்துத் தகர்க்கச் சென்று பிடிபட்ட நபர் இவர்)

‘அவனுக்கும் உமக்கும் என்ன தொடர்பு ஏற்பட்டது’ என்று திரு தர்மலிங்கம் கேட்க, “எனது பிறந்தநாளும் இன்றுதான்; அதனால்தான் இரண்டையும் சேர்த்து விருந்து வைக்கிறேன்” என்று சுந்தா சொன்னதும் எல்லோரும் சிரித்துக்கொண்டு பிறந்தநாள் பிறந்ததன் வாழ்த்தைத் தெரிவித்தார்கள்.

- இப்படி, பாராளுமன்றத்தைக் கலகலப்பாக்கிய சுந்தாவைப் பற்றித்தான் எழுதுவதா?

நண்பர்களுக்கு நண்பனாவதும், ஏற்பட்ட நட்பைப் பேணுவதும், உதவிதேடி வருபவர்களுக்கு எதிர்பார்ப்பின்றி உதவுவதும், பலரும் தேடி அலைந்து திரியும் தகவல்களை மிகச் சலபமாக மற்றையவர்களுக்கு கொடுத்து உதவுவதும் சுந்தாவுக்குரிய சிறந்த குணங்களில் சில.

இலங்கையின் ஒலிபரப்புத் துறையில் பிரபலம் பெற்றிருந்த மும்மூர்த்திகளான தமிழறிஞர் அமரர் சோ. சிவபாதசுந்தரம், திரு எஸ். குஞ்சிதபாதம், திரு வி. சுந்தரலிங்கம் ஆகியவர்கள் ஒரு வர்பின் ஒருவராக இலங்கையைவிட்டுச் சென்று தமிழ்நாட்டில் சிறப்புடன் வாழ்ந்தவர்கள். அறிஞர் சிவபாதசுந்தரம் சாகித்திய மண்டல பரிசுபெற்றார். சுந்தா பிபிசியின் தமிழக அலுவலக பொறுப்பாளரானார். குஞ்சிதபாதம் இந்தியாவின் கோடீஸ்வர கம்பனியான ‘சக்தி’ நிறுவனத்தின் பிரச்சார அதிகாரியாக பதவிவகிக்கிறார். இவர்களுடைய உறவு அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேற்பட்டது.

தமிழர்களுடைய நலனுக்காக ஓர் உறவுப்பாலமாக தமிழ்நாட்டில் திகழ்ந்தவர் சுந்தா. இந்தியாவுக்குச் செல்லும் இலங்கையர்கள் அடையாறில் இவரது இல்லத்துக்கு செல்லாமல் திரும்பிய தில்லை. பல்கலைக்கழக அநுமதி; நடனக் கல்லூரிகளில் பிள்ளைகளைச் சேர்ப்பது; வீசா பிரச்சனைகளைச் சமாளிப்பது; லண்டன் பயணத்துக்குரிய ஆலோசனைகளைப் பெறுவது - இப்படி இன்னும் அநேக விஷயங்களில் சுந்தா ஒரு தனிமனித தகவல் நிலையமாக இருந்து தமிழ் மக்களுக்கு தொண்டாற்றிய பெருமைக்குரியவர்.

- உறவுப் பாலமான இந்த சுந்தாவைப்பற்றித்தான் எழுதுவதா?

சொந்த வருத்தங்களை வைத்து ஹாஸ்யங்களைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டு, தம்மை வருத்தம் பார்க்க வருபவர்களைச் சிரிக்கவைத்துவிடுவார். சுந்தாவுக்கு கழுத்துவலி ஏற்பட்டு, பக்க வாட்டில் திரும்புவது கஷ்டமாக இருந்தது. அதனால் தம்மைச் சந்திக்க வருபவர்களையெல்லாம் நேருக்கு நேராக உட்காரவைத்துத்தான் பேசுவார். அதற்கு அவர் ஒரு விளக்கமும் கொடுப்பார். “நான் நேர்மையானவன் என்பதற்கு என் கழுத்து சாட்சி சொல்கிறது” என்று அவர் சொல்வது பலரையும் உலுக்கிவிடும்.

சுந்தர்ப்ப சூழ்நிலைக்கேற்ப ஹாஸ்யங்களைக் கட்டவிழ்த்துவிடுவதில் ஹாஸ்ய நடிப்பில் புகழ்பெற்றிருந்த ‘சானா’ என்று அழைக்கப்பட்டுவந்த சண்முகநாதனின் சாயலைக் காணலாம். சுந்தாவோடு அந்தக் காலங்களில் நடித்த சிவத்தம்பியும் கூட சில சமயங்களில் மடங்கிப்போவார்.

அமெரிக்காவில் வசித்துவந்த இவரது ஒரே மகளான சுபா தனஞ்சயனுக்கு இரட்டைக் குழந்தைகள் பிறந்த செய்தி கிடைத்ததும், தனது காவலுக்கு ஒரு பட்டாளம் அமெரிக்காவில் இறங்கி விட்டதாக கூறிக்கொண்டு அங்கு பறந்துசென்றார். அங்குதான், அந்தப் பெரிய பாதிப்பை அவர் வாழ்வில் ஏற்படுத்திய சிறிய விபத்து நடந்தது. அதனால் அவர் நடக்க இயலா தவராகி, சக்கர வண்டியில்தான் வீட்டினுள் சுற்றிவரவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

இதற்கு அவர் என்னிடம் சொன்னது; “அம்மா, நான் முன்னர் அங்குமிங்குமாக ஓடித்திரிந்ததைப் பார்த்து, ‘இவன்ரை காலில் கடவுள் சக்கரத்தை வைத்துப் படைத்துவிட்டார்போல இருக்குது’ என்று சொன்னது இப்போதுதான் சரிவந்துள்ளது” என்று மனதைத் திடப்படுத்திக்கொண்டார்.

அமெரிக்காவில் தங்க விரும்பாமல் இந்தியாவுக்குத் திரும்பிவிட தீர்மானித்த சுந்தா வழியில் லண்டன் வந்த சமயம், இலங்கையில் நாடகங்களில் தனக்கான தனி முத்திரையைப் பதித்த பெருமைக்குரியவரான தாஸ்ஸியஸ் வீட்டில் தங்கியிருந்தார். சுந்தாவின் மிக நெருங்கிய நண்பர்களில் இவரும் ஒருவர்.

சுந்தாவின் முடி வளர்ந்து, அவரது கம்பீரமான தோற்றத்தை மாசு படுத்துவதாக இருந்தது. அதை அவதானித்த தாஸ்ஸியஸ், தானே முடி அலங்காரம் செய்யப்போவதாகக் கூறி முடியை வெட்ட ஆரம்பித்தார். அது ஒரு நாடகக் காட்சியாகவே இருந்தது. சுந்தாவைச் சுற்றிவளைத்து ஒரு பெரிய கூட்டம் கூடிவிட்டது. தாஸ்ஸியஸ் கையில் கத்தரிக்கோலும் சீப்பும்; உதவிக்கும் முடி சரியாக வெட்டப்படுகிறதா என்று கவனிக்கவும் திருமதி தாஸ்ஸியஸ். எனது கையில் பிரஷ் ஒன்று. இப்படியே, ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு பொறுப்பு. இது ஒருபுறமிருக்க, “ஊரில் தான் சரிவரத் தொழில் செய்யவில்லை; லண்டனில் வந்தும் என் தலைதானா கிடைத்தது. ஏதோ தம்பி, பிழைத்துக்கொள்” போன்ற வசனங்கள் பறந்தன.

முன்னரெல்லாம் நண்பர்கள் இப்படி அன்பாக பேசிப்பழகி, சுக துக்கங்களில் பங்குகொண்டார்கள் என்பதற்கு தாஸ்ஸியஸ் - சுந்தா உறவு ஓர் உதாரணம்.

-இப்படி, துன்பத்திலும் இன்பம்காணும் சுந்தாவைப்பற்றித்தான் எழுதுவதா?

சுந்தா பல அத்தியாயங்கள் படைத்த ஒரு நிறை மனிதர்.

சுந்தாவின் சாதனைக்களுக்கெல்லாம் பக்கபலமாக இருந்தவர் சக்திபடைத்த அவரது அன்பு நிறைந்த மனைவி பராசக்திதான். எதையும் தாங்கும் இதயம் எனக்குத் தெரிந்த இந்தப் பராசக்தி யிடம்தான் இருக்கிறது என்பதை கூறுவேன். இரக்கமுள்ள மனம். அன்னமிடும் கை. ஆபத்துக்கு உதவும் பண்பு; இப்படி, அநேக சிறந்த குணங்களையுடைய பண்பாளர்.

கணவரின் பிரிவால் துயரடைந்திருக்கும் திருமதி பராசக்தி சுந்தரலிங்கம் அவர்களுக்கும் குடும்பத்தவர்களுக்கும் எனது சார்பிலும் எனது நண்பர்கள் சார்பிலும் அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மன ஓசை ஓய்ந்தது

தொலைக்காட்சி - ரெலிவிஷன் ஒளிபரப்பு இலங்கையில் 1977க்கு பின்னர் அறிமுகமாவதற்கு முந்திய காலம். தனியார் வானொலி நிலையங்கள், 24 மணிநேர வானொலி ஒளிபரப்புக்கள் இல்லாத இலங்கை. இலங்கை வானொலி காலை 6 மணி தொடக்கம் இரவு 10.30 மணிவரை மட்டுமே ஒளிபரப்பானது. தேர்தல் காலத்தில் மட்டுமே 24 மணிநேர ஒளிபரப்பு!

1977 வரையிலான இந்தக் காலப் பகுதியில் பொதுமக்கள் வானொலியில் காட்டிய ஈடுபாடு அளப்பரியது. வானொலி அறிவிப்பாளர்கள் இன்றைய பிரசாந்துகள், விஜயகலா, அஜீத்துகளை விட மிகவும் உயர்ந்த இடத்தைப் பெற்றிருந்தார்கள். குரலைக் கேட்டதுமே 'இன்னார்' என்று அடையாளம்காணும் ஆயிரக்கணக்கான நேயர்கள் வானொலியை மொய்ப்பது வழக்கம்.

தனித்துவமான வெண்கலக்குரல் கொண்ட சுந்தா, அந்தவகையில் ஓர் இமயமாக விளங்கினார். எங்கு இருந்துகேட்டாலும் எப்போது கேட்டாலும் வானொலியில் கேட்ட அவரது 'கணீர்' குரலை பின்னர் எவராலும் மறக்கமுடியாது.

இலங்கை வானொலியில் சமகாலத்தில் அவருடன் பணியாற்றும் வாய்ப்பு எனக்கு கிட்டாமல் போனாலும், பின்னர் லண்டன் பிபிசி தமிழோசையில் அவரோடும் சகோதரி ஆனந்தி சூரியப்பிரகாசன் போன்றோரோடும் பணியாற்றும் வாய்ப்பு கிடைத்தமைபற்றி நான் பெருமைப்படுகிறேன்.

என் சின்னஞ்சிறு வயதில், என் சகோதரி யோகாவுடன் (திருமதி தில்லைநாதன்) நான் 'பாலர் கழகம்' சிறுவர் மலர் நிகழ்ச்சிகளுக்கு வாரம் தவறாமல் யோய்வந்த நாட்களில், எங்கள் அன்புக் குரிய மாமாவாகிய 'சுந்தா மாமா'வை பின்னர் நிரந்தரமாக நாம் 'சுந்தா மாமா' என்று அழைக்கத் தொடங்கிவிட்டோம்.

அவரிடம் நான் கற்றவை ஏராளம். லண்டன் வருவதற்கு முன்னர், 74 அல்லது 75 ஆம் ஆண்டளவில், கொழும்பில் பரதநாட்டிய நிகழ்ச்சி ஒன்றில் - நவரங்கஹல மண்டபத்தில் - நிகழ்ச்சித் தொகுப்பாளராக அறிவிப்புகளைச் செய்துகொண்டிருந்தேன்.

"அடுத்ததாக, 'காலைத்தூக்கி...' என்று தொடங்கும் பாடலுக்கு அபிநயம்" என்று அறிவித்து விட்டு அமர்ந்தேன். நாட்டியமணி ஆடத் தொடங்கினார். அவையிலிருந்த சுந்தா மாமா, சர் ரென்று மேடைக்கு பின்னால் வந்தார்.

'காலைத் தூக்கி... என்று ஏன் மொட்டையாக விடுகிறீர்? காலைத் தூக்கி என்ன 'மூ---ம்' பெய்கிறதா? முழுமையாக சொல்லலாமே...?' என்று அன்புடன் கடிந்தார்.

அதன்பின்னர் இன்றுவரை இதுபோன்ற பாடல்களுக்கு முழுமையாக நான் பாடலை அறிவிப்பது வழக்கம்.

'காலைத்தூக்கி நின்று ஆடும் தெய்வமே...' என்ற பாடலை மேடைகளில் நான் அறிவிக்கும்போதெல்லாம் சுந்தா மாமா என் மனதில் நிழலாடுகிறார்.

இதுபோல, ஆயிரக்கணக்கான சம்பவங்கள். இரண்டு வருடங்களுக்கு முன் தமது மன ஓசைகளை 'மன ஓசை' என்று நூல் வடிவில் அவர் எழுதியபோது, மரண தேவன் அவர் வீட்டு வாசலில் நின்றதை அவர் கண்டாரோ என்று நான் எண்ணுவதுண்டு.

'மன ஓசை' நூலை எனக்கும் அவருக்கும் நண்பரான பாடகர், அறிவிப்பாளர் எஸ். கே. பரராஜ சிங்கத்துக்கு அவர் சமர்ப்பணம் செய்திருக்கிறார். இப்போது, தமது மன ஓசைகளையும் சுநாத நினைவுகளையும் மட்டும் எம்மிடம் விட்டுவிட்டு, நண்பர் 'பரா' போன்றவர்களுடன் நிரந்தரமாக இணைந்துவிட்டார் சுந்தா மாமா.

விமல்
சொக்கநாதன்
லண்டன்

ஒளிபரப்பாளர்
வழக்கறிஞர்

மனதில் நிற்கும் ஓசை

சில காலம் முன்பு நான் ஒரு நண்பரைச் சந்தித்தேன். அவர் தமிழ்நாட்டைச் சேர்ந்தவர்; எழுத்தாளர். அவர் எப்படி சிலோன் ரேடியோவை தான் முப்பது வருடங்களுக்கு முன் கேட்டுவந்தாரென்றும், அந்தத் தமிழும், கம்பீரமான குரலும், சுத்தமான உச்சரிப்பும், ஒலிபரப்பாகிய பாடல்களும் தன்னை வளர்த்ததாகவும் சொன்னார். அவர் கேட்ட குரல் வேறு யாருடையதும் அல்ல. 'ரேடியோ சிலோன் சுந்தா' என்றும், பிற்காலத்தில் 'பிபிசி சுந்தா' என்றும் உலகம் முழுவதும் தன் குரலால் கொள்ளைகொண்டு அறியப்பட்ட, எங்கள் மறக்கமுடியாத நண்பர் வீ. சுந்தரலிங்கத்தினுடையதுதான். அவருடைய குரல் அந்தக் காலத்தில் இலங்கையில் மாத்திரமல்லாமல் இந்தியாவின் பல கிராமத்து மூலைகளிலும் கூட ஊடுருவி நின்றதென்பது எமக்குப் பெருமை தரும் விடயம்.

மறுபடியும் மறுபடியும் பழைய நினைவுகளை நோக்கியே மனம் பாய்கிறது. நான் சுந்தாவை முதன்முதலில் சந்தித்த வெள்ளவத்தை பஸ் ஸ்டான்ட் ரூபகத்துக்கு வருகிறது. அதற்கும் பிறகு நான் ரேடியோ சிலோனுக்கு போனது, வெள்ளவத்தையில் இருந்த அவர்கள் வீட்டுக்குச் சென்றது எல்லாம் நினைவில் வருகிறது. அதன்பின் பல வருடங்கள் தொழில் சம்பந்தமாக நாங்கள் அடிக் கடி சந்தித்தது எல்லாம் நேற்றையப் போல ரூபகத்தில் இருக்கிறது.

இடையிலே நான் வெளிநாடு போனபோது தொடர்பு விட்டுப்போய்விட்டது. பின்பு மீண்டும் எட்டு வருடங்கள் முன்பு டெலிபோன் தொடர்பும் சென்னை சந்திப்பும் நிகழ்ந்தது. அப்பொழுது ஒரு முற்றிலும் புதிய சுந்தாவை நான் பார்த்தேன். சக்கர நாற்காலியில் சுறுசுறுப்பாக இயங்கும் சுந்தா. அவரிடம் நான் கேட்ட உதவிகளையும், கேட்காத உதவிகளையும் ஒரு பரோபகாரத் தன் மையுடன் செய்தார். அன்பாகப் பேசி உபசரித்தார். எல்லோரிடத்திலும் அவர் நல்லதையே கண்டார். அவருடைய வள்ளல் தன்மையும், பரிவும் அதற்கு மேலாக எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் மனத்தையிடும் இழக்காத நகைச்சுவை உணர்வும் கடவுளின் வரம். அவரை மறக்க முடியாது.

என்னுடன் பேசியபோது பலதடவைகள், தான் வானொலிக்கு ஈர்க்கப்பட்ட கதையை சொல்லி யிருக்கிறார். நானும் அதைத் திருப்பி திருப்பி கேட்டிருக்கிறேன். அப்பொழுது இலங்கை வானொலியில் தமிழ் நிகழ்ச்சி அதிகாரியாக வேலைபார்த்த சோ. சிவபாதசுந்தரம்தான் அவருடைய குரு. மானசீகமான குருதான். குரு சிஷ்ய உறவு என்று இல்லை அவர் சமீபத்தில் காலமானபோது சுந்தாவால் அந்த இழப்பை தாங்கமுடியவில்லை என்றே நினைக்கிறேன். அவரைப் பிரிந்து இருக்க சம்மதமில்லையோ என்னவோ எங்களைவிட்டுப் போக அவர் தயாராகிவிட்டார்.

சுந்தா எழுதிய புத்தகமும் மறக்கமுடியாது. 'மன ஓசை' என்ற அற்புதமான தலைப்பைக் கொண்ட இந்த நூலும் மனதிலே நெடு நாள் நிற்கும். சாதாரணமாக புத்தகத்தை வாசிக்காதவர்கள் கூட இந்தப் புத்தகத்தைக் கையிலே எடுத்துக் கீழே வைக்கமுடியாமல் படித்து முடித்து எனக்குத் தெரியும். அதில் இருந்த யோக்கியத் தன்மையும், எளிய நடையும், நகைச்சுவையும் தான் காரணம். இதைவிட சிறப்பு கலைஞனுக்கு வேறு என்ன இருக்க முடியும்?

கடைசி காலத்தில் அவர் பட்ட கஷ்டங்கள்தான் மனதை உருக்குப்பவை. வேதனையான தருணங்கள். குணமாகி வருகிறார் என்று நாங்கள் நினைத்தபோது அவர் பிரிந்துவிட்டார். அவர் நினைவுகள் என்றும் பசுமையாக இருக்கும். அவர் இந்த பூமியில் இருந்த நாட்களில் ஆற்றிய தொண்டும், செயல்களும் நிலைத்து நிற்கும். அவர் விட்டுச் சென்ற கலாச்சாரத்தின் புதிய தலைமுறை தொடரும்.

அ. முத்துலிங்கம்

கனடா

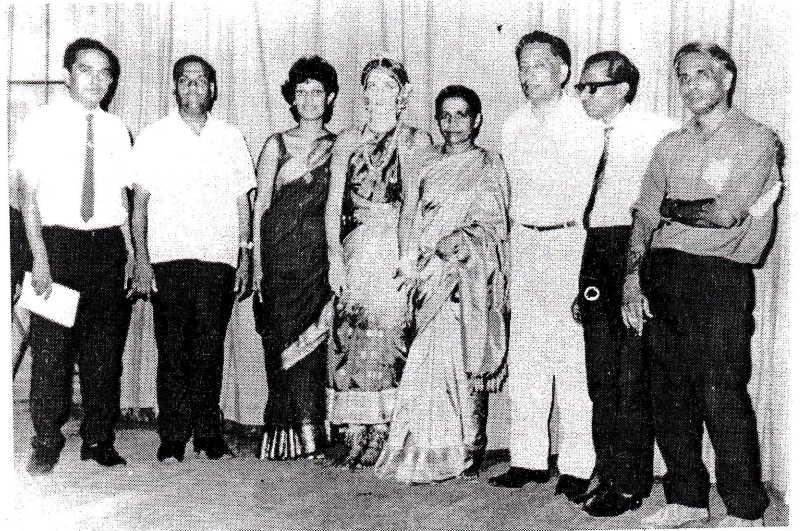
சுந்தா காற்றில் எழுதும் கலைஞர்; ஒலிபரப்பாளர். இந்தத் துறையின் நுட்பங்களை அறிந்தவர். அவர் எழுதிய மன ஓசை' என்ற புத்தகம் ஒரு காலத்தின் வானொலி செயல்பாடுகளைப் படம் பிடிக்கிறது. ஒலிபரப்புக் கலையின் வளர்ச்சியைக் காட்டுகிறது. அது மாத்திரமல்ல, இளம் கலைஞர்களுக்கு அது ஒரு வழிகாட்டியாகவும் ஒலிபரப்பு நுணுக்கங்களை சொல்லும் ஆவணமாகவும் பயன்படும்.

ஒரு திங்கட் கிழமை வானொலியில் 'நீயே கதி தயாபரி...' என்ற இசைத் தட்டு பாடலைத்தான் சுந்தா முதல் முறையாக ஒலிபரப்பினார். இன்று எங்களை நிர்க்கதியாக விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார். அவரது அன்பு மனவி பராசக்திக்கும், மகள் சபாவுக்கும், மருமகன் சஞ்சயனுக்கும், பேரப்பிள்ளைகள் சேயோன், சேந்தனுக்கும் இன்னும்பல உறவினர்களுக்கும், நண்பர்களுக்கும் நாம் என்ன தேறுதல் சொல்வோம்.

ஒரு ஆறுதல்; அவரது குரல் பிபிசியிலும் இலங்கை வானொலி கலைப்பொருள் காப்பகத்திலும் ரசிகர்களின் நெஞ்சங்களிலும் என்றும் வாழும்.

அவர் விட்டுச் சென்ற 'மன ஓசை' என்ற புத்தகம் எங்கள் மனதுகளில் அசைந்தபடியே இருக்கும்.

டொல்பி ஜோர்ஜ் நடன நிகழ்ச்சியில்
எஸ். கே. பரராஜசிங்கம், சுந்தா, டொல்பி ஜோர்ஜ்,
புனிதம் திருச்செல்வம், ரஸாக், எஸ். சிவநாயகம், எஸ். வி. ராஜசுந்தரம்

நினைவுகளின் மன ஓசை

அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேலாக அலைவரிசையில் அருபமாய் ஒலிவடிவில் அரசோச்சிவந்த குரல் ஓய்வுபெற்றுவிட்டது. 'சுந்தா' என்ற சுந்தரக் குரலோன் தமிழ் கூறும் நல்லுலகை விட்டுப் போய் சுமார் ஒரு மாதமாகின்றதாயினும், மக்கள் தொடர்பியலின் பலதுறைக் களங்களிலும் தம்மைப் படரவிட்ட அந்த ஒலிபரப்பாளன் உலகத் தமிழர் நினைவுகளில் என்றுமே மன ஓசைக்கு உரியவனாக்கியுள்ளான் என்பது வெறுமனே அலங்காரத்துக்கான வார்த்தைகளல்ல.

அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து ஆறு மாதத்துக்கு முன்னதாக படுக்கையிலிருந்தவாறு சுந்தா எனக்கு எழுதிய கடிதம் பவுத்திரமாக என் முன்னால் விரிந்திருக்கின்றது. கண்ணீர்த் திரைகளுக்கூடாக அதனைப் பார்க்கின்றேன். இரண்டு பக்கங்களை மிகுந்த சிரமத்துடன் தமது கையால் எழுதியுள்ளார். மிகுதி இரு பக்கங்களை அவரது உந்துபலமான பராசக்தி அக்கா எழுதி முடித்துள்ளார்.

1969 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பமான நட்பு எங்களுடையது. வெறுமனே ஒலிபரப்பாளர், கலைஞன், நாடாளும்ன சமகால உரைபெயர்ப்பாளர் என்ற பரப்புக்கு வெளியே சென்று, 'குடும்ப' உறவு என்னும் நெருங்கிய வட்டத்துள் நாம் இணைந்ததால், சுந்தாவின் மரணம் ஒரு வெற்றிடத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளதை உணருகிறேன். இதற்குக் காரணம் சுந்தாவின் மனித நேயமே என்று கூறுவேன். ஒரு தடவை தம்முடன் நட்பாகிய ஒருவரை மரணத்துக்குப் பின்னரும் நண்பராகவே சுவாசிக்க வைக்கும் பண்பு சுந்தாவினுடையது. மொழி, மதம், இனம் ஆகியவைகளைக் கடந்து அனைவருக்கும் ஒருவனாகிய சுந்தா, அந்த நண்பர்கள் சாம்ராஜ்யத்தின் முடிசூடா மன்னனாக வாழ்ந்து வந்தவர் என்பதை அவருடன் பழகியவர்களால் மட்டுமே புரியமுடியும்.

சுந்தா மரணிப்பதற்கு முதல்நாள், அக்டோபர் 27 ஆம் தேதி இரவு ரொறன்ரோவில் மூத்த எழுத்தாளர் குறமகளின் (வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம்) அவர்களின் இரண்டு சிறுகதைத் தொகுப்புகளின் வெளியீட்டு விழா நடைபெற்றது. இதன் வெளியீட்டுரையை நிகழ்த்துகையில் சுந்தாவின் இலக்கிய (இளகிய) இதயம் பற்றிக் குறிப்பிட்டு சில வரிகள் சொன்னேன். பராசக்தி அக்காவின் இளைய சகோதரி கனகேஸ் நடராசா அவர்களும் அந்த வைபவத்துக்கு வருகை தந்திருந்தார். கூட்ட முடிவில் சந்திக்கும்போது, "அத்தான் 'கோமா'வில் இருக்கின்றார். 24 மணித்தியாலம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்த இறுதி மணியிலும் அவரது நல்ல மனசு பற்றிக் கேட்கமுடிந்ததே" என்று கூறிக் கண் கலங்கினார். அடுத்த 24 மணித்தியாலத்துள் அவரே அந்தத் துயரச் செய்தியையும் தந்தார்.

எழுபது வருட வாழ்வில் ஐம்பது வருடங்களை ஒலிபரப்புக்காக ஒதுக்கி, கறை படியாத கலைப் பணியில் பயணித்த நண்பர் சுந்தா, பலருக்கு மானசீக குருவாக அமைந்தவர். கடந்த வருடம் மரணித்த ஒலிபரப்பு வாத்தியார் சோ. சிவபாதசுந்தரனாரை வழிகாட்டியாகக்கொண்டு 'அலை' வாழ்வு வாழ்ந்தவர். தமது வசீகரக் குரலாலும், தமிழாட்சியாலும் தமிழர் இல்லங்களில் பவனி வந்தவர். எந்த இறுமாப்பும், தலைக்கனமும் இல்லாது, எல்லோருடனும் பக்குவமாக பழகிவந்த இளநெஞ்சினர்.

இன்று, அமரர் சுந்தா ஆகிவிட்டார்.

எனக்கு ஆற்றல் இருக்கின்றது; என்னை யாரும் மிஞ்சிவிட முடியாது என்ற எண்ணம் எனக்கு இருந்ததில்லை. சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது; அதனைப் பயன்படுத்த வழி வந்தது. அதனை விசுவாசமாகவும், பொறுப்புணர்வுடனும் பயன்படுத்தி நல்ல பெயரை வாங்கினேன் என்றுதான் குறிப்பிட

எஸ். திருச்செல்வம்
கனடா

ஆசிரியர்
தமிழர் தகவல்

வேண்டும்' என்று தமது 'மன ஓசை' நூலில் தன்னடக்கத்துடன் இந்த 'இமயம்' குறிப்பிட்டுள்ளது. இது, இவரது வளர்ச்சியின் தளத்தை உணரவைக்கின்றது. இன்றைய கலைஞர்களுக்கும், ஊடகத்துறை இளவல்களுக்கும் இது பொன்மொழியாக அமையும்.

எல்லையற்ற வான்வெளியின் தனிக்காட்டு ராஜாவாகத் திகழ்ந்த சுந்தா, எல்லைகளையும், வேலிகளையும் கடந்து பரந்த மனங்களில் நிறைந்து வாழ்வதால் அவரது இழப்பை இறப்பாகப் பார்க்கமுடியவில்லை.

என்னைப் பொறுத்தளவில் 'டேய்' 'வாடா' என நட்புப் பிரியத்துடனும், 'திரு' என்று வாஞ்சையுடனும் அழைக்கும் நல்ல நண்பர் ஒருவரைப் பறிகொடுத்துவிட்டேன்.

'விதானையார் வீட்டில்'

கா. சிவத்தம்பி, எஸ். சரவணமுத்து, பத்மா சோமசுந்தரம், பரிமளாதேவி விவேகானந்தா, வீ. சுந்தரலிங்கம், வி. என். பாலகப்பிரமணியம்

மகத்தான பண்பாளர்

எத்தனையோ பேர் இயற்கை எய்துகிறார்கள். ஆனால், எல்லா மரணங்களும் நம்மைப் பாதிக்கின்றனவா என்றால், இல்லை. திரு சுந்தாவின் மரணம் என்னை வெகுவாகப் பாதித்த ஒன்று. நல்ல முன்னுதாரணமான மனிதர் அவர்.

தமிழோசையின் தமிழக மடலிற்கென அவருடன் எனக்கு தொழில் ரீதியான நட்பு இருந்தது. ரொம்பவும் பாசமானவர். எது ஒன்றையும் நேர்த்தியாகச் செய்வதில் வல்லவர். சளி, இருமல், தலைவலி என்றாலே 'ஆய், உய்' என்று அரற்றும் மனிதர்கள் மத்தியில், தன் முதுகுத் தண்டுவட பிரச்சனையையே அலட்டிக்கொள்ளாமல் ஓட்டியவர். அவரது இந்த இயல்பு என்னை மிகவும் வியக்க வைத்திருக்கிறது.

தமிழக மடலை அவரது இல்லத்தில் யோய்ப் பதிவுசெய்ய நேரும்போது மடல் சிறப்பாக அமைந்தால் மனம் திறந்து பாராட்டுவார். குறை கண்டால் மிகப் பக்குவமாக சுட்டிக்காட்டுவார். மகத்தான பண்பாளர்.

அவரும், அவருடைய துணைவியார் திருமதி பராசக்தியும் ஒரு மகத்தான ஜோடி மட்டுமல்ல, ஓர் அறிவார்ந்த ஜோடியும் கூட.

சுந்தா அவர்களின் குடும்ப உறவினர்களுக்கும், நெருங்கிய வட்டத்தினருக்கும் என் ஆழ்ந்த அனுதாபங்கள்.

அவரது ஆன்மா இனிதே சாந்தியடையட்டும்.

லேனா
தமிழ்வாணன்
சென்னை

Man of Qualities

Mr Sundha is a man of many qualities. I have learnt a lot from him.

Even after the accident he did a lot while sitting on a wheel chair.

Whenever we speak about Mr Sundha, we can't forget Mrs Parasakthi Amma, his wife. I have never seen a lady who had dedicated her life to her husband as much as she did. She never felt an inch of hesitation to serve him.

Both of them were very jovial and very friendly and that earned them friends everywhere.

I really benefited by their friendship very much.

His demise is a great loss to me.

I will remember him.

Annamalai
Chennai
BBC

The Sundha of Adayar

When one reaches the age of seventy (as I have done), one gets more and more conscious of that eternal verity of life – the fact of human mortality. Death begins to snatch your friends one by one, leaving you poorer, sad and shaken-up, but yet philosophical. Sundha and I were of the same age, separated by only a few months. That makes the loss more poignant.

Our physical parting had already occurred ten years ago, when our long association from Pamankade Lane in Colombo to Adayar in Madras had come to an unexpected end in 1991. The last happy memory I have of Sundha, Parasakthi and Subha was on that night of September 1990, when along with many other friends we celebrated my 60th birthday at the beach restaurant in Besant Nagar. The following year, on my 61st birthday, thanks to my brand of journalism, I was an inmate of Vellore jail! Sundha and I met for the last time, if I remember right, on one of those alternate Tuesdays when I used to be brought handcuffed from Vellore jail to the magistrate's court in Saidapet in Madras. Sundha had come to snatch a few words of conversation with me under the watchful eyes of the escorting policemen. After one year of jail life in Vellore and Madras and another six months of detention under police guard at the Madras General Hospital, I had left India for good. From that time, sadly enough, our separate paths in life never converged. But can physical absence erase memories?

Sundha's euphonious microphone voice and his broadcasting talents were too well known to need reiteration. That he was excellent company at all times was something that his innumerable friends would readily testify. Endowed with a compelling presence, his breezy self-confidence, his ability to master any situation, his knack for making friendships were his engaging traits. **But only when I sat down to write this piece and began to take count of his many friends, I stumbled on something that surely was an amazing fact : he had a circle of friends who, individually and collectively, were men of varied talents and outstanding achievers in their own right. How did Sundha manage to gather round him such a galaxy of talents ? Like a philatelist who had a collection of rare stamps ! What quality was there in him that made this possible ? In Adayar in Madras where he was in his true element, he was the SUN(dha) around whom many of these**

S.Sivanayagam
London

human “STARS” revolved, both during music season and out of season. Some of them, alas, are no longer in the land of the living - Sivapathasundaram, the “presiding deity” of broadcasting, S.K.Pararajasingham, Aiyathurai Sivanandan.....

Despite his apparent unruffled exterior, Sundha was a sentimentalist at heart. Unlike me, a “political animal” who suffered for his convictions, Sundha was an *apolitical* person whose life was untouched by the rough and tumble of political events. The death two years ago of S.K.Para, who was both his companion in working life and an intimate family friend, shook him badly. Writing about him, he said :- “*How can I ever get Para out of my mind – the friend who helped to unlock in me the love of good music, the one who initiated me into the sensuous world of ragas and thalas ?....*” Sundha’s involvement with the world of music and dance was the one to give him another dimension to his outlook in life. In Colombo, Sundha, Para, C.V.Rajasundram and I were members of *Bhakti Manram*, - a small group of arts lovers headed by Punitham Tiruchelvam. The dance-drama *Meenakshi Kalyanam* directed by that gifted producer C.V.R. was a *tour de force* in Tamil theatre production. Sundha’s shifting of base to Madras, the “Mecca” of Carnatic Music and Classical Dance was therefore a logical turn in his life’s journey. It was in Madras where he truly belonged. He was as good a Tamilian in Madras as any Tamil Nadu Tamil.

During his later years the ailments of his body did affect him badly. His body could not keep pace with the usually indomitable spirit within him. Suffering a fall on his visit to see his grandson twins in America also contributed to his decline in health and spirit. One need not have seen him in person these last ten years to know that Sundha was not the same self-assured, ebullient self as I remember him from his Madras days. It is the Sundha of Madras (Chennai came later) that is etched in my memory; and Parasakthi, the warm efficient hostess, and Subha, the lovable, creatively inclined girl who always looked up to her father’s friends as if they belonged to her as well. Farewell, dear friend.

Our Dear Sundha Mama

*Like to the falling of the star,
Or as the flights of eagles are,
Or like the fresh spring's gaudy hue,
Or silver drops of morning dew,
Or like the wind that chafes the flood'
Or bubbles which on water stood,-
E'en such is man, whose borrowed light
Is straight called in, and paid to-night'
The wind blows out, the bubble dies,
The spring entombed in autumn lies,
The dew dries up, the star is shot,
The flight is past,— and man forgot !*

- HENRY KING

A chubby, cheeky, cheery soul. Dear Sundha Mama, who was a wise advisor to us youngsters in our family, a good-humoured friend, who joined in our jokes and frolics..... is not with us in person and in body any more. A chatterbox, who liked his own way with words and was full of self-praise as well, is not with us any more. Mama, who liked his food with sugar and who liked his sugar with coffee and tea, is not with us any more.

He believed in the motto that '**LIFE IS TO BE LIVED**' and by God, did he not live it to its fullest!

My personal memories of Mama go beyond looking at him as a man of great talents and great achievements. He was an integral part of our family. I remember him taking us, my brother and I as kids, for milk shakes and special cake treats while in Colombo, taking us to his Uncle Kumaravelu's place. He was there to send us off to India as well, and then came over to see us there often.

But, he never changed. Same old Sundha Mama who took life as it came.

He revered my father, who was his role model, in many spheres of his working life and he was proud of that. Perhaps the only person he held in awe and looked up

Dr.
Manjubhashini
Sivanathan

London

to. He also looked up to my mother, Theepam Acca as he used to call her, his friend and confidante. He even followed the way of life our family adapted and decided to move to India and adapt the Dravidian way of life, for the benefit of his family. He introduced my now husband Sivanathan (Baba) to us who came to India to study. His family was a rock of support during my brother Ravi's wedding to Mala and was there for us when we unfortunately lost our sister Prasanna. Nothing happened in our family without Mama & Mami there.

Lope de Vega says "*Man is the powder, woman the spark*" (La Dama Melindrosa). How true this is. Mama married a gem - Parasakthi Mami. He brought her to Madras to our place, for their honeymoon, with his mother on tow and the famous black brolly to keep the sun out, we were told ! We were all excited to see this couple and no doubt gave our seal of total approval. We knew that we had found a soul mate and we knew that Mama had found a friend for life. She was his partner through and through. Brought him pride and was she not a rock of patience!

Then came little Subha, the apple of his eyes. Spoilt her like never another day! When she cried, he cried. When she danced he jumped. When she was happy, he was ecstatic. Then she got married to Sanjayan, a boy who went as his ward. There came the two grandsons, who made him into a little child. He was so full of pride when he spoke about them, even during his ill health. They brought happiness into his life. Total happiness, even the pain and suffering he endured.

Mama was a man who was gifted with the envious talent of making friends. Friends and colleagues remember him with affection and admiration, from all over the world. This is a great virtue.

That is how we will remember our dear Sundha Mama. He held a special place in our mind. A place he made sure in his own inimitable way, remains well and truly yours.

It is sad that you have left us forever and travelled to the celestial paradise. You are free of pain and free of suffering. But we live with the pain of loss. Your family is full of sorrow. Our thoughts are always with them and ofcourse with you.

Thomas Fuller (Gnomologia) says "*That which is bitter to endure may be sweet to remember*".

.....that is our memories of you, Mama.

Farewell, old chap! May you rest in peace. With memories as fresh as dew and sweet as your beloved 'sugar'.

Suntha - A Soulmate

The news of Suntha's demise was received by me with profound sadness. I have been following with concern his recent illness and hospitalisation by regular teleconversations with his family and I refused to believe for a moment his end was so near. I always believed that he will recover because a good life cannot end so prematurely. He is no more to us. The only solace now is in Sivapuram and in very fond memories. However he would say to us:

“Do not stand at my grave and weep
I am not there, I do not sleep
I am a thousand winds that blow
I am the diamond glints on snow
I am the gentle autumn's rain
When you awoken in the morning's bush
I am the swift uplifting rush
Of quiet birds in circled flight
I am the soft stars that shine at night
Do not stand at my grave and cry;
I am not there, I did not die”.

If one were to illustrate a friendship by example it was mine with Suntha. It was a classic example of soulmates sharing, caring and giving for each other. His capacity for everlasting association and comradeship is beyond any form of description. Every minute spent or exchanged with him was productive and the years we spent together were mutually beneficial, full of joy. Suntha's exuberant personality always attracted well meaning friends. He was enormously human and his capacity for care and concern for others placed him a few notches above a lot. His wit and humour were essential part of him.

I first got to know him during my University days in the sixties in Ceylon. Then he was an established broadcaster and his voice over Radio Ceylon was an attraction and made an enormous impact on all of us. These were the productive days with heavy involvement in the Arts. Those were also days when University Tamil Drama was in full throttle. Suntha and I being stage oriented were involved together with

**Siva
Sivananthan**
London

Sivathamby, Nadarajah and others. At that time we both were members of the managing committee of Sangitha Natya Sangam Colombo with Sathiyalingam Ganesharajah, Mahalingam and Rajasundram actively promoting music, dance and drama.

I left Ceylon in 1964 to come to U.K. and lost contact with him until a chance meeting in Singapore in 1981. This was a momentous meeting as it brought us back together to renew our friendship on a deep and solid basis. I had always chose seniors as my mentors. Sutha's empathy, personal attributes and sharp intellect naturally was a definite choice.

After our meeting in Singapore my wife Sri and I attended his daughter Subha's Bharatanatyam Arangetram in Chennai, Madras then, in 1981. This brought us together in India. Following this we joined his family on a tour of South Indian temples. This trip to Madras then became an annual event for me during the past twenty years to attend the Isai Vizha – Madras December Season of Music and Dance Festival. Suntha's family frequented the concerts and lecture demonstrations with me in Sabha such as the Music Academy, Krishna Ghana Sabha, Tamil Isai Sangam, Indian Fine Arts, Kalakshetra etc. devouring the high class music and dance which became topics of discussions, analysis and debates stimulating our minds. Some memorable concerts were the last concerts of the genius Flute Mali at Krishna Ghana Sabha and Madurai Somu at Tamil Isai Sangam. During the 'Season' a large number of mutual friends artistes, writers and journalists from various countries visited Suntha and his house became centre for international exchange. The camaraderie was instantaneous.

Over the years his house became my headquarters in Madras during the 'Season' and Suntha was my anchor man. It was a place to be in to relax during the turbulent times in recent Tamilian history. We ventured out and achieved a lot. Our visits to Orissa, the Dance Festival in Chitambaram reopening after 50 years ban in the Thousand Pillar Mandapam, and to places to explore the riches of Indian culture are all memorable. All these ventures brought us very close as so much transpired between us.

At one time, he encouraged me to motivate and stimulate his daughter Subha in the higher aspects of the Arts. With ample exchange of illuminating material she qualified in Anthropology. Parasakthy, his wife was an effective conduit for exchange of information on the arts with press cuttings, articles and reviews.

He was always supportive and encouraging in my active involvement in music and drama. Equally he supported and promoted my talented friends such as Muthulingam (writing), Suja-Srinivas (music), Pemila Gurumoorthy (music), Patmanathan (folk drama), Tharshanan (music) and Pararajasingham (music), Devika (journalism), Ganeshalingam (poetry), Sanjayan (drama) Arjun Krishna (percussion) to name a few.

His period with Krishnaswamy Associates was very stimulating for him as he was involved in the production of TV drama-miniseries. His career peaked when he became the B.B.C. representative in Chennai. He was his own master totally in command of various resources.

The last I met him was two years back just before he left for Sydney. During these two years we both fell ill in different ways and this precluded any further meetings. I will be going to Chennai once again in December for the annual Music season. I will certainly miss Suntha and family over there. All I can do is to pray at the temples for his blessed soul!

In the words of Ben Okri

“We are the miracles that God made
To taste the bitter fruit of Time
We are precious
And one day our suffering
Will turn into the wonders of the earth”.

Remembering Sundha Annan

I first met Sundha annan by introduction from one time famous Radio Ceylon Announcer Mr. Pararajasingham who both shared the interest in working at Radio Ceylon. I was thrilled and pleased to have met Sundha annan who was a very prominent and popular Radio Ceylon News broadcaster and was also popular with advertising jingles. Those were the days advertising agencies scrambled to engage annan's voice for their advertisements.

Living with Pararajasingham in the same premises gave me the opportunity to meet Sundha annan very often. As I was seeking employment Sundha annan gave the kick start by getting me involved in his many adventures, including silk screen printing, advertising and canvassing, all these became immense help in progressing my life to this day.

Sundha annan was a keen and active person with full of adventure in his mind. He got involved in everything he liked. He was a keen photographer. He will make himself available to his relatives' and friends' weddings or any other special events only to take photographs of the event and present it to those recipients, whose delight and appreciation made annan a very satisfied proud man – he enjoyed doing this as a hobby.

Sundha annan's family was very loving and affectionate. His wife Parasakthi acca was a wonderful person. She shared annan's life with full of love and understanding.

Their daughter Subha was only four months old when I first walked into their house in Harmer's Avenue, Wellawatte. There was amma (annan's mother) Maama, Maami and Vathani and two Singhalese boys who were adopted by Maama. There love, care and affection brought me very close to them and I remain the same to this day.

When I left Ceylon to London in the early 70's, I felt that I may gradually lose touch with Sundha annan, there was a short spell of silence. When the Ceylon Government gave him the opportunity to visit the house of Parliament in UK – Sundha annan grasped it. When he was here (UK) he contacted me and ever since then we kept in touch year after year however far we may have lived.

Jeyam Xavier

London

Most of us tend to drop the old and pick up new friends at every new stages of our lives but the beauty annan had was to keep in touch with all his old friends while making new friends at every stage of his life. He had many great friends. Friends from the higher prosperous society to the lower down trodden. He never differentiated any one - every one was his friend.

Sundha annan was truly a great man. He never spoke ill of anyone for he never had any enemies. He never got angry or got into argument with anyone for he avoided and walked away from it. Although a scorpion – he made friends easily and he had a great sense of humour.

Back in 1976 Sundha annan and his friend Arul spent a few days with me in north London. While shopping around in Enfield we passed an anglers shop, Arul asked Sundha annan how much one of these fishing rod will cost. Straight came the answer 'it depends on the fish'.

“In this world there is a special person for everyone.

You hold that special place in my heart – a true friend and annan.

For all that you were

For all that you did

For all that you couldn't do

You will always be special to me.

You are too priceless to be ever replaced

You are too precious to be forgotten,

Forever you will live in my heart and mind

Forever you will live in my thought and never die,

And until that day when we shall meet again

I'll continue to cherish all my memories of you.

You were a loving, caring and a wonderful husband,

A dear loving father, uncle and Grandpa,

An affectionate brother to all of us whom you have left behind”.

May the creator's blessings be with you forever.

Sundha the Persons' Person

I have known Sundha since the early nineteen eighties, when I met him in Singapore although, like almost all other Elam Tamils of my age group, I knew him by voice for a long time. As thousands of people knew Sundha in his public and professional life better than me, I shall confine myself to my personal knowledge of him. When Sundha was living in Chennai I was living in Singapore, before coming back to England. I was thus able to enjoy his company only during my several visits to Chennai or his visits to Singapore. What struck me most within minutes of my meeting Sundha from the first time was his warmth and this was evident on each and every occasion I met him in the way he related to me as well as to others around him- friends, children and acquaintances. One meeting with Sundha was sufficient for one to never to forget him. My wife has met him only once but she remembers him very well and he remember her and made enquiries about her welfare whenever I met him. In short he was genuinely interested in people.

Before I left Ceylon (As it was called then) in the sixties, Sundha's clear and energetic voice was familiar to all Radio Ceylon listeners. After a long gap it was a great delight for me to hear his voice as a friend's voice, from the BBC, London when he presented "Thamilosai" and for several years subsequently when he reported for "Thamilosai" from Chennai. His presentations were very well thought out. He was one who accepted adopted ideas, which he felt, were good, irrespective of where they came from.

Being a very outgoing person it was most unfortunate that Sundha, after he fell ill, could not get about much meeting people and participating in the many activities he was interested in. I saw him last in December 1998, at his home in Chennai and he was so enthusiastic about his work for the BBC, having been equipped with Internet facilities, which were going to greatly expand his capabilities. Also he fell ill soon afterwards and he eventually left Chennai.

I was greatly honoured to receive from Sundha an autographed copy of his book "Mana Osai". We are grateful that he heeded the suggestion of his friends and decided to share his experiences as he mentions in his preface to the book. He gives a frank and sensitive account of his experiences as a broadcaster. Apart from being useful to

S. Sriharan
England

budding Sundhas, the vivid accounts given in the book takes us on a journey wit him as we recall many of the people and places referred to.

At Sundha's household the one thing that matches his warmth and camaraderie is his wife Parasakthy's hospitality. They were a very devoted couple and it is difficult for us to console Parasakthy Subha on their loss. They can however, be sure that we shall never, can never forget Sundha. We all miss him badly.

May his soul rest in peace.

பிபிசியில் மனைவியுடன்

A Marvellous Human Being

Anyone, who like me, had the privilege of knowing Sundha as a colleague, a friend and above all as a marvellous human being, would find it hard to believe that he is not with us anymore. The joy of his company is a memory that will stay with all those who knew him.

Sundha was a gifted broadcaster, a keen observer and a meticulous planner. We had worked together in the World Service at Bush House, but then we discovered his untapped energy and talent, when he organised a trip for Tamil team to meet B.B.C. listeners in Chennai, Selam, Coimbutore, Madurai and Trichi and the places in between. In his escort, we became a part of his family, his circle of acquaintances and all encompassing affection of the people of Tamilnadu.

I personally regard myself fortunate to have known him, his family and his admirers. My thoughts and prayers go with him in celebrating his memory.

**Kailash
Budhwar**
London

Former Head
Tamil & Hindi Services
BBC

A Dear Friend

When I returned to Ceylon in 1956 after my music studies in Kalakshetra my first job was as assistant music programme organizer at Radio Ceylon. It was here that I first met him and since he had the same name as my father, even though the spelling was different we became very good friends and worked together as a “ father and son” team. From then on he was Sundha and I was Sathy.

Sundhā had unique stentorian voice which always identified as the voice of then Tamil Radio Ceylon and later the voice of Tamil BBC.

With his deep knowledge of Tamil his presentations were clear crisp and creative.

Sundha was a true traditional Tamil who appreciated the Fine Arts and it was in the field of classical music and dance where he and I worked best

He was always available to help artists in distress

Sundha was a sure and sincere friend who would go out of his way to help whatever the circumstances. I am personally aware that when he was living in Madras the countless number of people that Sundha had helped to survive should go down in the annals of the history of Ceylon Tamils

In Sundha I have personally lost a very dear friend.

Let us all pray that his AATHMA attains Shanthi and the good Lord will give his beloved wife the strength for her future.

S. Sathyalingam

Singaore

apsaras arts

A Lost

The world has lost a good broadcaster, and I have lost a very good friend. Our friendship goes beyond four decades - from broadcasting to simultaneous interpreting.

Sundha as he is and was popularly known excelled in many fields of broadcasting. He was a popular announcer, news reader, commentator and compare. Bubbling with humour made every one happy in his company.

On the stage he took after his father, a very good actor. Sundha's ringing voice, his interest in fine arts and photography won him many friends, young and old whom he was always willing to help.

My sympathies go to his dear wife Parasakthy and family.

S
Cunjithapatham
Chennai

எஸ். குஞ்சிதபாதம், சுந்தா,
சிட்டி சுந்தராஜன்,
திருமதி சிவபாதசுந்தரம், சோ. சிவபாதசுந்தரம்

**Dr. S
Krishnaswamy**
Chennai

Model of a True Friend

However much I search I don't find words to express my grief.

Sundha had indeed endeared himself to Lata, Gita, Bharat, Mohan and myself. It was no wonder that he had virtually hundreds of friends in all parts of the world. He radiated happiness around him throughout the many years that I had come to regard him as the "Model of a True Friend".

We will all miss him.

**V P
Dhananjayan**
Chennai

Bharathakalanjali

Friend, Philosopher and Guide

Sundaralingam was a true friend, philosopher and guide to any one who had come across to him.

A most lovable personality with no hang-ups whatsoever. Meticulous is his middle name.

He is one of my most admired friends for his all round human qualities.

Sundaralingam's demise is indeed a rude shock to our family and the pleasant memories of long association with this charismatic smiling friend will be cherished for long.

A Perfect Gentleman

It is hard to get over the feeling of loss one experiences on hearing of the death of a person whom you have known so well and have developed a deep warmth of affection for the person. That was the way I felt when I heard about the death of my dear friend Sundha .

Though I knew that he was ailing for a long time and he did indeed have a very bad time I also knew that he fought hard to live on. Such was his zest for life .Such was his interest in people around him and his concern for everything that was happening.

I have known him for nearly ten years and have been amazed at his interest in reporting and his alertness .In spite of problems in his legs he would climb the two flight of stairs and reach my house to record the news letter.

He was always young, roaring with laughter at jokes, always appreciative of others' works and never failed to express his appreciation. He was a perfect gentleman never revealing the pain and sufferings of a man who had to leave his land and live like a refugee outside.

I think he carried that pain to his death bed silently.

May his soul rest in peace.

Vaasanthi

Chennai

Copy Editor
'India Today'

Tributes to a Dear Friend

I met Mr.Sundaralingam sometime in the early eighties. His daughter Subhadra was studying dance at the Dhananjayans Bharathakalanjali where I was a student too.

Soon the father and mother became good friends. I would spend a lot of time in their house talking and chatting about all and sundry with Sundha uncle.

We have had some very interesting discussions on various topics. I would confide about my life to him and the couple would talk about their problems with me too. Having been a part of the courtship of Sanchayan and Subhadra, I began to take greater interest in the family almost like an elder sister of Sanchayan.

It was a very fruitful relationship. We have laughed and cried together many times on various issues. I feel very sad about his passing away but I also know that he would have wanted to be active and useful.

I pay my tributes to a dear friend who was at a back slapping intimacy inspite of the difference in age.

I am happy to remember Sundha uncle as he was and I think we should celebrate his life.

V R Devika

Chennai

The Lion

It was some time in 1993 or 1994. Sundha was in London on his way back home from Boston. I knew he had a fall when he was in America and I visited him in my friend Tarsi's house where he was staying. It was a day that haunted me several days to come.

Sundha was known to me even before my joining the BBC that is when I was in Doordarshan and he was working with Krishnaswamy associates. He was efficiency personified and I always admired him for that.

On seeing me entering, he tried to get up but could not. Nor was he able to lie down again and was writhing with pain. He remained at 45 degrees till I left him, unable to sit, stand or lie. Chicken hearted, as I was, I could hardly sleep that night.

How could he travel to India in this condition? But he did. With so much of courage. He spent rest of his life on a wheel chair, but faced life with enormous courage.

I used to call him, The Lion. He always reminded me of a lion, with his dignity, agility and efficiency. He was lion hearted indeed, for lesser mortals with half his predicament and handicap would have chosen to put an end to their lives.

If any thing is to be done, approach Sundha, it is done. That too the next minute. He did every thing from his wheel chair and none could match his efficiency.

He was interested in every thing under the sun. He used to ask me for 'Letter from america' collection by Alistair Cook. He insisted on my getting him a copy of the documentaries I made on Sringeri Sankaracharya. And even from Australia, he used to pat me for the reports I was sending from Madras.

He was great. And his wife was the greatest gift that God bestowed on him. She was service itself attending to every need of his, even when he occasionally lipped into depression. With such a great lady as wife, even illness is welcome.

I miss him a personal loss that can not be made good.

Sampath Kumar

Chennai

BBC

Sundha, the Magical Name

SUNDHA, the magical name that was loved and regarded by thousands of Radio Ceylon listeners has parted.

In my career, Sundha undoubtedly played a vital role. He only influenced my decision to join the BBC office in Chennai.

He had a gifted broadcasting voice that earned him numerous fans. He was also gifted with rare human values.

His style of creating and maintaining personal relations, sense of humour, helping nature, interest in fine arts, aiming at perfection in whatever he did were all worth emulating. Observing him, I learnt a lot in the field of human relations he taught me all this as a silent teacher.

His wife Ms. Parasakthi was a source of great strength to him. Blessed with such a wife, a gited daughter, lovable son-in-law and cute little grandchildren, Sundha had no regrets in life.

His life was laced with love and affection throughout.

Words lose their strength to condole at this hour of sorrow. It is a personal loss to me and I mourn his death.

Ranimaindhan

Chennai

BBC

என்றுமீ வாழ்வார்

அந்த கம்பீரமான குரலை இனி கேட்கமுடியாது. ஆனால், அந்த குரல் எப்போதும் மனதில் ஒலித்துக்கொண்டே இருக்கும்; இதில் சந்தேகம் இல்லை.

காரணம், அந்த குரலில் இனிமை மட்டும் இல்லை; அன்பும் கலந்திருந்தது.

21ஆம் நூற்றாண்டில் அன்பு நிறைந்த உள்ளங்களைக் காண்பது அரிது. இந்த நிலையில்தான் அன்பு அண்ணன் சுந்தா அவர்களின் மறைவு நம்மை எல்லாம் மீளாத துயரத்தில் ஆழ்த்தியுள்ளது.

அவருடைய இடத்தை நிரப்புவது கடினம். பிபிசி தமிழோசை குடும்பத்தின் திறமையான உறுப்பினர்களில் ஒருவராக சுந்தா அண்ணா வாழ்ந்தார். அவருடன் பழகியது ஒரு சில நாட்களே யானாலும், பல ஆண்டுகள் பழகிய உணர்வை அவர் ஏற்படுத்தினார்.

அவர் சென்னையிலிருந்து பிபிசிக்கு அனுப்பிய 'தமிழக மடல்கள்' பலவற்றை நான் ரசித்த துண்டு. அதில் ஒன்று; நடிகர் திலகம் சிவாஜி கணேசனுக்கு 'பால்கே' விருது வழங்கப்பட்டபோது, சுந்தா அண்ணா அனுப்பியது; ஒலித் தொகுப்பு மிகவும் சிறப்பாக இருந்தது.

என்னை மட்டுமல்ல, பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழோசை நேயர்களின் நெஞ்சங்களை அது கவர்ந்தது. திரை உலகின் அந்த இமயம் இன்னும் பல ரசிகர்களின் இதயங்களில் வாழ்கிறார். அதுபோல, நமது மதிப்பிற்குரிய, அன்புக்குரிய சுந்தா அண்ணாவும், என்னைப்போல பல தம்பிகளின் இதயத்தில் என்றும் வாழ்வார்.

சுரேஷ் அப்தாஸ்

லண்டன்

'தீபம்' தொலைக்காட்சி

காற்றில் கலை பதித்த கலைஞன்

காற்றிலே கலை பதித்த படைப்பாளி சுந்தா சுந்தரலிங்கம் அவர்கள் அமரத்துவம் எய்திய செய்தி, அவரைப்பற்றி நன்கு அறிந்த அனைவருக்குமே மிகவும் வேதனையானது.

வானொலி கலைவடிவத்தை தனது சுய ஆற்றலினாலும், அதன்மூலம் கிடைத்த நேயர்களின் ஆதரவினாலும் மெருகேற்றிய உன்னதமான மனிதர் இன்று, நினைவுகளை மாத்திரம் தந்துவிட்டு அருமைத் துணைவியையும், செல்ல மகளையும், அன்புக்குரிய மருமகளையும், பாசம் மிக்க பேரப்பிள்ளைகளையும், இனிய உறவுகளையும் நட்புகளையும் ஏங்கவைத்துவிட்டு பயணமாகி விட்டார்.

இறுதிக் காலத்தில் சக்கர நாற்காலிக்குள் அமர்ந்துகொண்டே, வான் அலைகளினூடாக உலகை வலம்வந்த மதுரமான குரல்வளம் கொண்ட கலைஞனை பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி இவ்வாறு விளிக்கின்றார்:

“ நீ ஒரு யீசனை அபோன்றவன். உனக்குள் உன்னிடத்துப் பல திறன்கள், பல பண்புகள் ஒன்று திரண்டு ஒவ்வொன்றும் தத்தம் தனித்துவத்துடனும், அதேவேளையில் ஓர் ஒருங்கிணைவுடனும் உள்ளன. அதனால் உன்மீது (மற்றவர்களின்) ஒளிபட, நீ உன்னுள் இருக்கும் கதிர்களை வீசி ஜொலிக்கிறாய். வேண்டுவோர் வேண்டுவதை ஈயும் தன்மை உன்னுடைய அடிப்படைப் பண்பு. எவரையும் நண்பனாக வைக்கும் திறனும், ஒருமுறை நண்பன் ஆனவனைச் சீவியகால நண்பனாக வைத்திருக்கும் சால்பும் உன்னுடையவை. இதனால், உண்மையான நீ யார்? என்று நாங்கள் சர்ச்சித்ததுண்டு.”

பேராசிரியரின் கூற்றிலுள்ள உண்மைத் தொனியை சுந்தாவுடன் நெருங்கிப் பழகியவர்களினால் மாத்திரமே புரிந்துகொள்ள முடியும்.

இன்று, குண்டுகளின் மழையினால் தரைமட்டமாக்கப்பட்டிருக்கும் சாவகச்சேரியின் பசுமையையும், சோழகக் காற்று பரந்த வயல்வெளிகளையும் தாண்டி பவனிவரும்போது புழுதியையும் அள்ளிவந்து கொட்டியதனால் இயற்கையாகவே தோன்றிய மணல்பிட்டியின் கதையை, ஓர் ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாவின் கலை நேர்த்தியுடன் சித்தரித்து தனது பிறந்த ஊரை தமது மனஓசையில் பதிவுசெய்தவர் சுந்தா.

ஒவ்வொருவருக்கும் தாய் மண்ணில் மங்காத பற்றிருப்பது இயல்பு. அந்தப் பற்றை மிகுந்த யதார்த்த பண்புடன் இயல்பாகவே சுந்தா சொன்னார்.

அரைநூற்றாண்டு காலத்துக்கும் மேலாக இவரின் மதுரமான குரல் வான் அலைகளில் பரவிய தற்கு அடிப்படையாக இருந்தது வானொலியீது அவருக்கிருந்த அடங்காத பற்றுதலே.

12 வயதுச் சிறுவனாக சாவகச்சேரியில் துள்ளித் திரிந்துகொண்டிருந்தபொழுது இவரது கனவு முற்றிலும் மாறுபட்டுப் போனதற்கே வானொலிதான் காரணம்.

வளரிளம் பருவத்தில் ஒவ்வொருவருக்கும் எத்தனையோ வகையான கனவுகள் தோன்றும்; பதியும். ஆனால், அவற்றில் எத்தனை நனவுகளாயின; எத்தனை கனவுகளாகவே கரைந்து போயின என்பது அவரவர்க்கே வெளிச்சம்.

மகாத்மா காந்தியின் மறைவையும், அண்ணலின் இறுதி யாத்திரையையும் நேர்முக வர்ணனையுடன் அகில இந்திய வானொலி ஒலிபரப்பியபொழுது சுந்தா பள்ளிச் சிறுவன். இந்த வர்ணனையே அவரை வானொலிக் கலையின்பால் ஈர்க்கவைத்திருக்கிறது.

காந்திஜியின் இறுதியாத்திரை நேர்முக வர்ணனையைக் கேட்டு கண்ணீர் வடித்த சுந்தா அதற்

கான காரணத்தையும் சொல்கிறார்.

காந்தியின் மறைவு ஒரு துயரம்தான். ஆனால், அந்தத் துயரத்திலும் அந்த இறுதியாத்திரையை தரிசிக்க வாய்ப்பில்லாத மக்களுக்கு வானொலி மூலம் நேர்முக வர்ணனையூடாக நேயர்களை அழைத்து பங்கு கொள்ள வைப்பது மகத்தான பணி. அதனை ஒரு சிறந்த வானொலி அறிவிப்பாளரால்தான் செம்மையாக செய்யமுடியும். வானொலியைச் செவிமடுப்பவர்களுடன் அருகே இருந்து தனித்தனியாக உரையாடுவது போன்று பேசி நேயர்களை தம்வசம் ஈர்த்துக்கொள்ளும் பண்பே ஒலிபரப்புக் கலையின் முதலாவது பாடம்.

இந்தப் பாடத்தை சின்னஞ்சிறு வயதில் கற்றுக்கொண்ட சுந்தா, கற்றபடி வாழ்ந்து காட்டியவர். அந்தத் தொழில்மீது அவருக்கிருந்த அடங்காத பக்தியினால்தான், அந்திம காலத்துக்கு முன்பாக சக்கர நாற்காலியில் முடங்கியிருக்கக்கூடிய சூழ்நிலையிலும் பிபிசி தமிழோசைக்கும் சிட்னி தமிழ் முழக்கத்துக்கும் அவர் குரல் கொடுத்தார்.

மக்கள் தொடர்பியலில் பொதுசன ஊடக சாதனம் வலிமையானது. இவர் வெறுமனே ஒலிபரப்பாளனாக மாத்திரம் தன்னை மட்டுப்படுத்திக் கொள்ளாமல், ஒளிப்படக் கலை, மேடை நாடகம், மேடை நிர்வாகம், மொழிபெயர்ப்பு, விளம்பரக் கலை முதலான துறைகளிலும் அகலக்கால் பதித்து மிளிர்ந்தவர்.

மிருந்த நகைச்சுவையுணர்வு மிக்க சுந்தா இலங்கை வானொலியில் மூத்த கலைஞர். எந்த விதமான சிபாரிசுகளுமின்றி சுய திறமையால், சிறந்த குரல் வளத்தினால் அங்கு அறிவிப்பாளனாக பிரவேசித்து, பயிற்சிபெற்று, நேயர்களையும் நிர்வாகத்தையும் பெரிதும் கவர்ந்தவர்.

தொலைக்காட்சியே இல்லாத ஒரு காலகட்டத்தில் பல தசாப்தங்களாக அருபமாய் நேயர்களுடன் உறவாடியவர்.

சுந்தா அறிவிப்பாளர் மாத்திரமல்ல, சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளர். அதனால்தான் வானொலியில் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்தவரின் சேவையை இலங்கை பாராளுமன்றமும் எதிர்பார்த்தது. அங்கே அவர் சமகால மொழிபெயர்ப்பாளராக பணியாற்றினார்.

இந்தத் துறையிலும் அவருக்கு நல்ல தேர்ச்சி இருந்தமையால்தான் அமெரிக்கா அப்பல்லோ மூலம் முதல் தடவையாக மனிதனை சந்திர மண்டலத்தில் கால் பதிக்க அனுப்பியபோது வொய்ஸ் ஒவ் அமெரிக்காவுக்கு சுந்தாவின் சேவை தேவைப்பட்டது.

தொடர்ச்சியாக நான்கு நாட்கள் 'வொய்ஸ் ஒவ் அமெரிக்கா'வின் நேர்முக வர்ணனையை செவிமடுத்தது, அதனை உடனுக்குடன் மொழிபெயர்த்து தமிழ் நேயர்களுக்கு வழங்கியவர் இந்த மதுரக் குரல் மன்னன்.

மனிதனின் விண்வெளி யாத்திரை என்பது உலகத்தின் மகத்தான சாதனை. அச் சாதனை புரிபவர்களின் நடவடிக்கைகளை, பயணத்தை, விண்கலத்தில் இயங்கும் நுட்பமான கருவிகளை, இவற்றுக்கெல்லாம் பயன்படுத்தப்படும் விஞ்ஞான சொற்களை மணிப்பிரவாள தமிழ் நடையில் தமிழ் நேயர்களுக்கு நேர்முக வர்ணனையாக சொல்வது என்பது ஒலிபரப்புக் கலையில் ஒரு சாதனை எனலாம்.

இச் சாதனையையும் செம்மையாக நிறைவேற்றி வெற்றிகண்டவர் இந்த அமைதியான மனிதர். செவிமடுத்த ஆயிரக் கணக்கான நேயர்கள் எழுதிய வாழ்த்துக் கடிதங்கள் இலங்கை வானொலி கலையகத்தில் வந்து குவிந்தன. இவ்வாறு, இலங்கை அரசையும் வானொலி நிர்வாகத்தையும் வானொலிச் சேவை வரலாற்றையும் வியக்க வைத்தவர் சுந்தா.

அதனால் 'அப்பல்லோ சுந்தா' எனவும் அழைக்கப்பட்டவர். அமெரிக்க ஜனாதிபதி தமது கைபட வாழ்த்துக் கடிதம் எழுதி சுந்தாவுக்கு அனுப்பினார் என்பது ஒரு வானொலிக் கலைஞனுக்குக் கிடைத்த மிகச் சிறந்த விருது எனலாம்.

இந்த விருதுகளுக்கெல்லாம் மகுடம் சூட்டுவது அவரது குரல்மீது நேயர்களுக்கிருந்த ஈடுபாடு.

அந்தக் குரல் இனி ஒலிக்காது.
சுந்தா ஒரு பத்திரிகையாளனோ, இலக்கிய படைப்பாளியோ அல்ல. எனினும் அவர் எழுதி எமக்கெல்லாம் அளித்துள்ள அவரது 'மனஓசை', வானொலி மற்றும் பொதுசன ஊடகத்துறை சார்ந்த அனைவருக்கும் ஒரு பாடப்புத்தகமாகும். இந்த நூலை அவர் தமது இனிய நண்பர் 'பரா' எனும் எஸ். கே. பரராஜசிங்கத்துக்கு சமர்ப்பிக்கும்போது இவ்வாறு எழுதுகிறார்:

நண்பர்களுக்கு கலைகளின்
சுவையைக் காட்டிய நீ
வாழ்க்கையின் சுகங்களை
அனுபவிக்காமலே போய்விட்டாயே!
இறைவா!

சங்கீத சதஸ் ஒன்றை - உன்
திருவடிகளுக்கு அழைத்துவிட்டாய்
அதன் 'சுநாத' நினைவுகளை
எங்களிடமிருந்து பிடுங்கிவிடாதே.

இன்று, சுந்தாவும் அவரது நண்பர் சென்ற இடத்துக்கு சென்றுவிட்டார்.
சுந்தா மறைந்தார்.
ஆனால், சுந்தாவின் நினைவுகளுக்கு மரணம் இல்லை.

'சேக்கிழர் அடிச்சுவட்டில்'
சுந்தா, சிட்டி சுந்தரராஜன், பரா

நேயமான ஒரு நெஞ்சம்

தமிழ் ஒலிபரப்பில் இலங்கை வானொலி 'சாஸ்திரீயமான' ஒரு மரபை உடையது.

1947 இல் அது ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலம்முதல், அந்த ஒலிபரப்பின் பிதாமகர்களாக திகழ்ந்தவர்கள் ஏற்படுத்திவைத்த சீரிய நெறி, ஒரு 'குருகுல' முறையில் அங்கு பேணப்பட்டே வருகிறது.

ஒலிபரப்புக் கலைக்கு இலக்கணம் தந்த சோ. சிவபாதசுந்தரம், வர்த்தக ஒலிபரப்பின் பிதாமகர் எஸ். பி. மயில்வாகனன், எஸ். சரவணமுத்து, வி. என். பாலசுப்பிரமணியம், செந்திமணி மயில்வாகனன், எஸ். குஞ்சிதபாதம், கே. எஸ். நடராசா என்று இவர்கள் வழிச் சிறந்து தொடரும் 'சாஸ்திரீய மரபு' அது.

அந்த மரபில், தத்தம் தனித்துவ மேம்பாடுகளுடனும் சிலர் திகழ்ந்தார்கள். அப்படி, அவர்களில் ஒருவர் 'அப்போலோ' சுந்தரலிங்கம் என்று கீர்த்திபெற்ற திரு வீ. சுந்தரலிங்கம்.

சந்திரனில் மனிதன் காலடிபதித்த சாதனையை ஒலிபரப்புத் துறையிலும் ஒரு சாதனையாக அவர் பதித்தார். 'வொய்ஸ் ஒவ் அமெரிக்கா' விலிருந்து அந்த விண்வெளிப் பயணத்தின் நேர்முக வர்ணனையை சமகாலத்தில் தமிழில் அவர் தந்தவிதம், தொலைக்காட்சி இல்லாத அந் நாள் களில் வானொலியைத் தொலைக்காட்சி ஆக்கியது.

பிபிசி 'தமிழோசை'யின் தயாரிப்பாளர் திரு எஸ். சங்கர மூர்த்தி மருத்துவ விடுமுறையில் செல்லநேர்ந்தபோது, அவரின் இடத்துக்கு ஆறுமாத காலத்துக்காக லண்டனுக்கு அழைக்கப்பட்ட 'சுந்தா'வை பிபிசி பின்னர் விடவேயில்லை.

ஸ்கூட்டரிலும், காரிலும், நடையிலுமாக 'பறந்து திரிந்த' சுந்தா, ஒரு சிறிய விபத்தினால் ஏழு ஆண்டுகள் சக்கரநாற்காலியில் வீட்டினுள்ளேயே 'அசைந்து திரிந்த'போதும் அண்மைக் காலம்வரை பிபிசியின் சென்னை அலுவலகத்தில் பொறுப்பான பணி ஆற்றிக்கொண்டிருந்தார். அவரது வீட்டையே அவருக்கு அலுவலகமாக ஆக்கியது பிபிசி.

இது, ஒலிபரப்பாளர் சுந்தாவுடன் ஒன்றிணைந்த, விசித்திரமான அவரின் நட்பு பாராட்டும் பண்பின் பாலானதாகவும் இருக்கலாம்.

சிறு பராயத்தில் மெல்வில் டி மெலோ என்ற ஒலிபரப்பாளரால் ஈர்க்கப்பட்டு, சோ. சிவபாதசுந்தரத்தை மானசீகமாக வரித்து ஒலிபரப்புத் துறையில் பிரவேசித்தவர், தன்னுடைய பெயரையும் அத் துறையில் பதித்திருக்கிறார்.

இந்த ஒலிபரப்பாளனுடன் இணைந்த அந்த 'நட்பு பாராட்டும் பண்பு'தான் ஒலிபரப்பாளன் என்பதுடன் திரு சுந்தரலிங்கத்தை நிறுத்திவிட இயலாமல் செய்கிறது.

'எவரையும் நண்பனாக வைக்கும் திறனும், ஒருமுறை நண்பன் ஆனவனை சீவியகால நண்பனாக வைத்திருக்கும் சால்பும் உன்னுடையவை' என்று பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி குறிப்பிடுவதுபோலவே, அது ஒரு சால்பாக அமைந்தது.

சென்னையில் வசித்துவந்த சுந்தா அங்கு ஓர் 'உத்தியோகப்பற்றற்ற' தமிழர் தூதராகவே இருந்தார்.

அவர் சார்ந்த துறையினருக்கும், அவருடன் பழகியவர்களுக்கும் அவரிடமிருந்த மெச்சத்தக்க பண்புகள் பயனானவை.

Those whom I love
and those who love me

When I am gone, release
me, let me go
I have so many things to see and do
You must not tie yourself to me with tears
Be happy that we had so many years

I gave you my love
You can only guess how much you gave me of
Happiness
I thank you for the love you each have shown
But now its time I traveled alone

So, grieve a while for me, if grieve you must
Then let you grief be comforted by trust
It is only for a while that we must part
So bless the memories within your heart

I will not be far away for life goes on
So if you need me, call and I will come
Though you can not see or touch me, I will hear
All of my love around you, soft and clear.

Then when you must come this way alone,
I will greet you with a smile and a "welcome home"